

POSTÁS DOLGOZÓ

A PÓSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Mit építünk 1970-ben?

Központi vezetésünk legutóbbi ülésén szó esett a beruházásokról, amelyek végső soron a postai szolgáltatások minőségének, a postás dolgozók munkakörülményeinek, szociális ellátottságának javítását eredményezik. 1963-ban 1,3 milliárd forint beruházási forrással rendelkezett a posta. A rendelkezésre álló pénz jó részét a folyamatban lévő létesítményekbe fektették.

Milyen nagyobb létesítmények átadása, illetve megkezdése várható az idén? — erről kértünk tájékoztatást Jászai Zoltántól, a vezérigazgató-ság beruházási szakosztály vezetőjétől.

A rövidesen elkészülő nyugati mikrohullámú lánc soproni állomásának 174 méter magas tornya.

Megtudtuk, hogy a vezérigazgatóság felügyelete alatt körülbelül 160 népgazdasági fontosságú, illetve több postaszervet egyeztető érintő kiemelt beruházáson dolgoznak.

Az egyedi beruházások közül a helyközi távnyelvező központ építése a program szerint történik. Befejeződött a korszerű nyugati vezetékes hírközlési rendszerbe tartozó koaxiális kábel Győr-Budapest szakaszának építése. A különböző szakipari munkák és anyagok kérésére az átadás kissé eltolódik. A Győr-Sopron közötti mikrohullámú lánc üzembe helyezésére 1970 első negyedében kerül sor. A Budapest-Gerecs-Győr-Sopron nyomvonalú mikrohullámú lánc Ausztriával teremt összeköttetést, s egyidejűleg több száz telefonbeszélgetést, illetve televízióműsöket átvitelére is alkalmas. A beruházás 1967-ben kezdődött. A műszaki átadás, átvétel az elmúlt évben megtörtént. Jelenleg a hiánypótláson dolgoznak.

Emeltesse méltó az új jugoszláv mikrohullámú összeköttetés kiépítése, amely magyar területen a pécsi leágazásból készül. Üzembe helyezésére 1970 végén kerül sor.

A Sopron-Pécs vonalán épülő tv-lánc Zala megye „árnyékolt” területeinek besugározhatóságát biztosítja. A munkálatokat az idén kezdik meg. Hatvanmillió forinttal költséggel 2 kisebb, felügyelet nélküli és egy gerincállomást építenek. Az átadás 1972-ben várható. Ide kínálkozik a pécsi adó teljesítményének növelése. Itt lesz az ország legnagyobb, 194 méter magas tv-tornya. Az állomáson már elkészült az adó- és az energia-épület, üzembe helyezték egy nagyobb teljesítményű adóberendezést is. Az átadást 1971-re tervezik, de ennek érdekében sokat kell tenni már az idén is. A rádióállomásai közül a Duna-Tisza közén épülő rövidhullámú rádióadó telepe emelkedik ki. Az előkészítő munkálatok már tavaly

elkezdődtek. Az idén az építőmunkások is felvonulnak. A mintegy 500 milliós beruházásból 29 tornyot építenek, melyek közé kifizetik a speciális antennarendszert. A tornyok alatt az adóberendezéseket helyezik el. Az épületek nagy része előre gyártott elemekből készül.

A távbeszélő-szolgálat legnagyobb beruházásai a Lágymányos Központ bővítése és az új Belváros Központ építése. Lágymányoson már elkezdtek a 20 000 állomás kapacitású crossbarközpont szerelését. Belvárosban már kiválasztották az új központ helyét, s a szanalás (a kijelölt hely „lakóinak” elhelyezése, épületeinek lebontása) megkezdődött.

A távolsági telefonforgalom gondjain az idén üzembe helyező Budapesti Nemzetközi Távbeszélő Központ korsze-

rűsítése enyhít. Az 1967-ben megkezdett beruházás lehetővé teszi, hogy a budapesti és a vidéki előfizetők közvetlen tárcsázással hívhatják egymást. A berendezéseket az Ericsson cég szállította, s az elmúlt év októberében elkezdett szerelés is a svéd szakemberek irányításával folyik.

A szolgáltatást javító beruházásokon kívül számos szociális és kulturális létesítménnyel is gazdagodik az idén a posta.

Többek között ebben az évben adják át rendeltetésének a római-parti üdülőt. A 13 millió forintba kerülő 6 emeletes palota csaknem félszáz szobájával a hétvégi pihenésre is kiválóan alkalmas. Szegeden és Debrecenben új tanműhelyt adnak át az idén, Miskolcon pedig most kezdik majd el az építést. Pécsen, Sopronban, Szombathelyen, Miskolcon és

Egerben új munkásszállókat építenek.

A teljesség igénye nélkül, vázlatosan érintettük csupán — Jászai Zoltán tájékoztatója alapján — a posta néhány fontosabb beruházását. Ezekben kívül még több száz kisebb-nagyobb, elkezdett vagy befejezés alatt álló létesítményt említhetnénk meg, ezek beruházási teendőit a posta területi igazgatóságai bonyolítják le.

Az 1970. esztendő ismét kedvező kilátásokkal kecsegtet. Az évtizedekig elhanyagolt posta az utóbbi évek gyakorlatához hasonlóan, újabb létesítményekkel gazdagodik. Most arra kell törekednünk, hogy az üzembe helyező új berendezéseket maximálisan kihasználjuk — mindannyiunk javára.

Macsári Károly

Bíráltunk — intézkedtek

1969 szeptemberi lapunkban „Munkás beleszólas — demokratizmus” című riportot jelentettünk meg a szegedi igazgatóság területéről; néhány kritikai megjegyzést is tettünk.

Fodor István, az igazgatóság vezetője, egy sor dologban azóta intézkedett. Így a Kecskeméti 1. sz. postahivatalnál tapasztalt gyakorlat megelőzésére az összes postahivatalt utasította, hogy a vezetőket a Javaslatok könyvét a dolgozók számára könnyen elérhető helyen tartsák. (Ne zárják el a fiókokba!) Utasította a vezetőket; a termelési tanácskozásokon a beszámolókat mindenkor az előző tanácskozás felvetett problémák megválaszolásával kezdjék. Az igazgatóság vezetője nem értett egyet a kecskeméti létszámproblémájával. Utasította a hódmezővásárhelyi hivatal vezetőjét; a túlórákat fizesse ki, jövőben lehetőleg ne túlóráztasson. Kecskeméti alsó vasútállomás területén levő raktár környékének megfelelő kivilágításáról is gondoskodott. Megfontolás tárgyává tette javaslatunkat, hogy az érdekeltek

kössenek a külső szállítási vállalatokkal, a munka fontossága érdekében, szocialista szerződést.

A hírlap előszállításra vonatkozó észrevételünkre bírálóan jegyezte meg; a posta által beszerzett „Szaboles” típusú gépjárművek nem váltak be. Az igazgatóság szállítási üzemében teherszállításra alkalmas oldalkocsikat gyártottak. Így a hírlapelőszállítás hamarosan megoldódik. Hódmezővásárhelyen már üzemek-pesek az összeadógepek, a mentőládákat is feltöltötték, kijavították a távbeszélőfülké üvegét, s a lábbelik mosására gumicsövet szereltek fel.

A téma érintette a szakszervezet területi szervét is. Azt írtuk meg, hogy a Szegedi Területi Bizottsághoz tartozó alapszervezeteknél, üzemeknél, hivataloknál, hogyan hajtják végre az idevonatkozó kongresszusi határozatot. Tettünk néhány kritikai megjegyzést is, amelyekre Keresztes Mihály, a területi bizottság mb.-titkára levélben válaszolt. A Kecskeméti 1. postahivatalban szóvá tett — főleg a nyári szabadságolások idején mutatkozó —

létszámhiány megoldására az igazgatóság alkalmi munkások beállítására adott engedélyt. Intézkedtek, hogy a Javaslatok könyve a jövőben a hivataloknál ne kerüljön zár alá. A termelési tanácskozásokat a jövőben az előző elhangzott kérdések, javaslatok megválaszolásával kezdik. A Bács-Kiskun megyei távközlési üzemből kifogásolt újított huzavona tisztázása, illetve megoldása érdekében az igazgatóság vezetője megígérte a szükséges intézkedést, s rövidesen megtörténik a vasútállomás területén levő raktár környékének kivilágítása is.

Javasoltuk, hogy a HÁLEP anyagait szállító AKÖV-vel — hogy kevesebb zökkenő legyen — kössenek szocialista együttműködési szerződést. A javaslatunk nem talált megértésre, viszont a Hódmezővásárhelyi 1. postahivatalban felmerült jogos panaszokat orvosolták; kifizették a túlórákat, az összeadógepeket kijavították, a mentőládát feltöltötték, kijavították a távbeszélőfülké üvegét. A Szegedi Területi Bizottság és a postaigazgatóság együttműködési megállapodása alapján a jövőben fokozottabban ügyelnek az üzemi demokrácia érvényesülésére, a munkások javaslataira. (b-s)

MÉLTÓ a bizalomra

Nem ünnepel negyedszázados jubileumot, „csak” huszonegy éve visel szakszervezeti tisztséget. 1946-ban lett a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság egyik bizalmija Tholt Anna, s ma ugyanott a kezezők alapszervezetének titkára.

Még ennél is régebbi postás. 1942-ben vették fel ideiglenesen, kisegítő tiszti munkaerőnek, csak rémüldözött a sok zsinórtól — ahogy ma emlékezik. A kiválásoknak oly féltelmes és kiismerhetetlennek tűnő vezeték, kapcsolók azóta engedelmeskednek gyors mozdulatainak, amelyekkel országokat, egymástól távol élő rokonokat vagy akkor ismerkedő ügyfeleket kapcsolatba hozza. Teszi mindezt magyarul, kívül franciául, németül, sőt egy éven leghosszabb ideig angolul is. Mindezt a központi különböző munkahelyein, miközben egy munkahelytől a másikra állandóan átmozgatható.

Az utóbbi nemcsak őt érinti, hanem azokat a társait is, akikkel együtt dolgozik a nemzetközi távbeszélőközpontban. A munkahelyi, folytonos szolgálat, a munkaszüneti napokra jutó beosztás, s az ebből adódó panaszok — talán itt kezdődik a szakszervezeti titkár munkája.

1957-ben lettem főbizalmi, s 1966-ban — éppen speciális problémáink megoldására — önálló alapszervezet létesítettünk. Azóta vagyok a titkár.

Miért engem választottak? És mi a véleményem a funkciómról? Az elsőre nehezebb a válasz, mert valami olyasfélért kell nekem mondanom, hogy az emberek megbíznak bennem, szeretnek és úgy értékelik munkámat, hogy azt lelkiismeretesen teljesítem. A kérdés második fele

egyszerűbb: az önálló alapszervezet létrejött, de különösen 1968 óta, hogy a szakszervezetnek általában megnőtt a szerepe, jobb tisztségviselőnek lenni. Jobban érezzük munkánk hatását, a dolgozók érintő ügyekbe hatósabban tudunk beleszólni, a hivatalvezetés jobban figyelt a szavunkra, akár jutalomszámkor, akár bérjavításkor, vagy más gondjaink megoldásánál.

Ezzel nem azt mondom, hogy manapság könnyű a titkár helyzete, mert a munkahelyen adódó objektív nehézségeket jóindulattal nem lehet megszüntetni. Aztán az emberek is olyanok, hogy ha nem részesülnek jutalomban, vagy üdülésben, akkor mindjárt igazságtalanságról beszélnek. Bizony volt már úgy, hogy azt mondtam: nem vállalom tovább. Aztán egy jó szó, egy köszönet, egy nehéz feladat — és csináltam tovább.

A hivatal szelleme demokratikus. A vezetőket igénylik a szakszervezeti funkcionáriusoknál, kívül az összes dolgozó véleményét. Ezért mi havonta tartunk bizalmi értekezletet, ahol informálunk és informálódunk. Semmit nem kezdeményezünk, semmit el nem fogadunk a tagság megkérdezése nélkül.

Miközben jegyzem Tholt Annát, szavait, igyekszem megismerni őt. Először reagáló, minden szavával a hivatást szerető és kötelességtudó ember benyomását kelti. Tudom, a portrérajzhoz szükséges lett volna megismerni őt munka után is, a magánéletben, de valahogy a kérdéseket elhagytam. Munka és buzgóság, a közösségért — ez jellemző rá. (V. E.)

POSTÁS FÓRUM

A RUHAPÉNZRŐL

Az intézkedésnek jelentős az anyagi kihatása. Az új típusú ruházat kb. 50 százalékkal drágább a réginél. A postának ez a többletköltsége mintegy 12 millió forint.

Ez az intézkedés megelégedést váltott ki azok körében, akik a juttatásokban részesülnek. Bizunk abban is, hogy a többletjuttatás értékével arányosan emelkedik majd a nyugdíjalap is, hiszen az egyenruha értéke bizonyos mértékben, mint ismeretes, jelenleg is beszámít abba.

Akik nem részesülnek illetményes ruhában, azok részéről is felmerülnek különböző kérdések, kívánságok.

Az egyik ilyen óhaj, hogy a munkaruhák is legyenek korszerűbbek, kulturáltabbak, jobbak. Ez az igény is indokolt és a gazdálkodás eredményének javulásával már most is kielégíthető. Több postaszerv, a szakszervezeti szervek javaslata alapján már eddig is tett ilyen intézkedést. Egyes gazdasági vezetők azonban indokolatlanul bátorítalaknak még e kérdésekben. Az eredményt feltéve még a védőruházat tervszerű fejlesztését is húzódoznak, pedig a felsőbb vezetők részéről is kapnak erre biztatást. Tehát igazuk van azoknak, akik igényesebbek, bátrabbak a vonatkozásban is, mert a jó munka-

helyi közhangulatnak ez is egyik tartozéka. Többször szóba került már, hogy az illetményes ruhák új értéke nagyobb lett, miért nem emelik az 530 forint ruhatérítési díjat?

Egészen egyszerű a magyarázat. Azért nem, mert az 530 forintos ruhapéNZ beralapjellegű juttatás, s mint ilyen, nem növelése az „R” alapról lehetséges. Az „R” alap, mint ismeretes, év végi részesedésre, bérfejlesztésre, jutalmakra stb.-re fordítható. Ha a ruhapénzt felemelnék, nyilvánvalóan annnyival kevesebb jutna az említett célokra. Lehetne így dönteni, de ez egyáltalán nem látszik célszerűnek, mert az említett problémán túl an-

nak felemelése egyenlődsi alapnak való elaprózását jelentené annak az alapnak, amely egyébként bérfejlesztésre fordítható. Ez ellenkezik az általános, de a mi Központi Vezetőségünk jövedelempolitikai állásfoglalásával is.

Ha a posta ideai bérfejlesztési lehetőségét erre fordítaná, másra nem jutna. Pedig szerepelnek a tervben az időbeszámítás egységesítésére irányuló egyéb intézkedések, amelyek, ha nem is mindenki-re, de az érintettekre éreztetn — nagyobb mértékben vonatkoznak, mintha egyenlően elapróznának lehetőségeiket. A postának, de a szakszervezetnek is helyes az az elhatározása, hogy a rendelkezésre álló lehetőségeket első sorban a végzett munkával kapcsolatos bérek, jövedelmek növelésére kell fordítani és nem elforgácsolni. Ezt erősítik meg az elmúlt évi tapasztalatok is — mondotta befejezősül Diró elvtárs.

A szakszervezeti munka negyed századáról

Újabb kerekasztal-beszélgetésünkön meghallgattunk néhány olyan szakszervezeti tisztségviselőt, akik már idős-tova negyed százada jártasak a mozgalmi munkában. Megkérdeztük őket: mire mozgósították a felszabadulást követő időkben, és hogyan? Milyen sajátos postás szakszervezeti feladatokat oldottak meg a későbbi években? S végül: melyek azok a módszerek, amelyek a múltban beváltak, és ma is célravezetőek lennének, ha megfelelően alkalmaznánk?

— Mi, postai dolgozók, már a felszabadulás előtt bizonyos irigységgel néztünk más szakmákra: a vasasokra, a nyomdászokra és a többire, akik — velünk ellentétben — legalább szervezkedhettek. Amikor azután mi is megtehettük ezt, leírhatatlan meglepéssel láttunk munkához.

Kereszt és burgonya

Boda Lajosnak, a Posta-vezérgazgatóság forgalmi osztálya főelőadójának szavai-ból kibontakozik a felszabadulást követő időszak minden öröme, nehézsége.

— Szólnokom voltam akkor a 2. sz. postahivatal rovatolójára. Első dolgom volt emberrel megbeszélgetni: kezdjük meg a munkát, indítsuk meg a postaforgalmat. Elsősorban élelemre volt szükség, Szabolcsa jártunk burgonyáért. Szereztünk, s megindulhatott a munka. S már az első időkben megmutatkozott, mit ér a bizalmi szóbeli agitációja...

— Érdekes, nekem is első-sorban a bablevés jut az eszembe; ott főzögtünk a 78-as postán, ahol csomagrakodó voltam — kapcsolódik a beszélgetésbe Köhalmi Mihály, ma a Bp. 78. postahivatal Déli pályaudvari kirendeltségének csoportvezetője. — En már akkor is Maglódról jártam be, ahol 1944 decemberében párt-tag lettem; a szakszervezeti munkát én is, mint bizalmi kezdtem. Megalakult a beszerző szövetkezetünk — és közben a postai munka is megindult a romos pályaudvaron, a széthányt íratok között. Később éles vitákat folytattunk, a Mindszenty-ügy idején a mi hivatalunk is tele volt keresztekkel. Szépen megmagyaráztuk: igen jó helyük van ezeknek a templomban, de nem a munkahelyen. El is tűntek lassanként. Lehet az emberekkel beszélni.

Dr. Bakor Lajost, a Budapesti Postaigazgatóság forgalmi osztálya csoportvezetőjét már 1945 szeptemberében a szakszervezet elnökségében ellenőri tiszttel bízták meg. Annak idején a 112-es hivatalban dolgozott. Ő különösen azt tartja figyelemre méltónak, hogy a szakszervezet már az első években is a kultúrára, a sportra, a dolgozók szórakoztatására, művelődésére, egészségére is figyelmet fordított.

Jókedv, bizakodás

— Jártuk a falvakat dalárdákkal, tánccsoporthalakkal. Igaz, sok pénzbe került, de megérté, nagy örömmel fogadtak mindenütt, hiszen azok az emberek még soha nem ülték nézőtérre, nem látták színházat, művészi népi táncot. S mint SZIT politikai felelős, részt vettem a postás évezőskék meginduló életében, ott voltam az első, felelhetetlen dömszödi nyári táborozáson. Ez és minden, ami azóta a postás sport területén történt, csak a szakszervezet áldozatkészségéből valósult meg.

— Szerencsémnek tartom, hogy én, a régi, nagyobb mozgalmi tapasztalatokkal rendelkező vasasok között kezdhettem — idézi a kezdeteket Keviczky István is, aki ma a Budapesti Távfeszülő Igazgatóság szakszervezeti üzemi tanácsának titkára. — Külföldi érdekességű cégnél, az alközpontokat gyártó Elliwist-Preitgnél dolgoztam ugyanis akkor. Huszonkét éves fejjel lettem bizalmi, s nem a legnépszerűbb feladatok közé tartozott megnyugtani az embereket, megmagyarázni nekik, hogyan telhet egyeseknek — amíg ők koplalnak — a körüli mulatók csil-

lagászati áráira. De megértették, hogy ezek nem munkából élnek — már nem sokáig maradnak porondon. Voltak eredményes bérharcaink is a vállalatnál.

— Később azután — folytatja — más feladatok kerültek előtérbe. Az utánpótlás teljes hiánya fenyegetett. Mozgósítottuk a bizalmiakat — én akkor kultúrfelelős voltam —, és rövid időn belül társadalmi munkával pompás kis tanműhelyt hoztunk létre. A vezetőket napi munkájukon kívül szívesen foglalkoztak a tanulókkal, átadták szak tudásukat. Átképzős tanfolyamokat is rendeztünk. Szó ami szó, a szakszervezet sikeresen oldotta meg a szakemberproblémát.

Megtisztulva és megerősödve

S ahogy haladunk az időben, a visszaemlékezések egyre frissebbek, szenvedélyesebbek lesznek.

A fordulat évével a szakszervezet irányítása egyszerűsödött. Következtek a kölcsönjegyzések — az első években lelkes, ünnepi hangulat, később csalódás, türelmetlen kérdések: meddig még? Erőszakolt munkaverseny, kellő feltételek nélkül, csaszuska-brigádok nevelőmunka helyett, a napi politika ingadozásai — s végül az ellenforradalom.

Mi tagadás, mindezt meg-sínylette a szakszervezeti munka, de végső soron megmegerősödve került ki belőle. Szinte a felszabadulás utáni hőskorszakra emlékeztetnek az 1956 ősze utáni munkáról felleidézett epizódok. A konszolidációt ugyanazok a módszerek segítették, amelyek már egyszer, a legnehezebb időkben beváltak: az őszinte, közvetlen emberi szó, a személyes meggyőzés.

Személyhez szóló agitációt!

A beszélgetés második részére mégsem az ünéglőség, az eredmények figyeltatása nyomta rá bélyegét. Sőt, hangot kapott olyan vélemény,

hogy a társ-tagadás, már sok vitát vettem részt életemben —, de hajnalban még soha!

Sötét, februári hajnalon, a fagyos, utcákról jövet, s éhoma-ra, ugyan eleven lehet-e az ember szelleme? Önkéntelen támaszkodva hall illyesmiről az emberfia, hátha még hozzá-fűzik: kiknek a vitájáról lenne szó? Például az ötödik és hatodik kerület lakói azt hal-lának: azok a kedves postás bácsik, (e megnevezés nem kora, hanem népszerűséget jelent) a vitázók, akiket ők szí-vélyes-mosolygós modorukról, kedélyes, csöndes természetükről ismernek.

Már pedig én részt vettem hajnali hat órakor a 62-es hivatal kézbesítőinek a vitáján, a Társadalmunk Időszera Kérdéseinek tanfolyamán. Míg az előadó a nemzetközi és belpolitikai eseményekről, aktuális kérdésekről adott rövid áttekintést; én a kézbesítők arcát, tekintetét szerettem volna „rejtett kamerával” filmre venni. S aztán levetítem a tévében, mozikban: hada lá-sák ezeket a figyelő szempá-rokat, elgondolkodó, komoly arccal az olyan típusú embe-rek, akik ilyen-olyan vállala-tonknál ülnek és bizonyos „szkepszissel”, félvállról fo-gadják az eszmét, politikai tájékoztató előadásokat. Vagy lássák azok a fiatalok, akiknek a tanuláson, a szakma elsajá-tításán és a művelődésen túl, nincs más dolguk — hogy ezek a nehéz munkát végző, koros férfiak (75 százalékuk már el-múlt ötvenéves!), milyen friss, fiatalos érdeklődéssel fordul-nak az időszera kérdések felé.

Ezt tanúsítják, írásban, a brigádanalók is: milyen nagy segítséget nyújt e tanfolyam az osztály 16 szocialista bri-gádjának.

A csaknem háromnegyed-órás előadást — ugyanannyi ideig tartó vita követte. (Mint

hogy a szakszervezeti munka módszere bizonyos fokig me-cha-nikussá váltak. Helyenként mintha elmosódnának a szak-mai és a szakszervezeti munka iránti követelmények hatá-rai — pedig a szakszervezeti tevékenység, noha hasz-nosan segítheti a szak-mait, annak feladatait végső soron nem oldhatja meg. Bizonyos nosztalgia-ál emlégették a régi tisztségvisel-ők azt a lelkesedést, amelyet a feladatokra mozgósítva sikerült annak idején kiváltaniuk, a mozgalmi munka nagyobb lendületét. Ma a dolgozók egy részénél — különösen az alkalmazottak körében, a hiva-talokban — bizonyos közöny, elkényelmesedés tapasztalható; gazdasági fogalommal túltöltött anyagiasságnak, filozófiai-val elidegenedésnek is lehetne ezt nevezni. Mi hát a teendő?

Akár az előbbi, figyelmeztető észrevételeiket, úgy ezt is sokoldalúan, árnyaltan fogal-mazzák meg a beszélgetés résztvevői. Összegezve a leg-fontosabbakat: közvetlenebb, őszintébb munkahelyi légkörre lenne szükség elsősorban. Erő-síteni kell a dolgozóknak meg-levő közösségérzetet, jobban kifejezve bennük a felelős-ség tudatát, amely munkaköré-ben mindenkitől elvárható. Helyes lenne az is, ha a szak-mai vezetők, akár régebben, úgy most is — de különösen na-gyobb feladatok idején — szo-rosabb, személyes kapcsolatot tartanának a mozgalom tisztségviselőivel, a bizalmiak-kal. Másrészt legyen a szak-szervezet erősebb is bizonyos kérdésekben, legyen szó akár az élet- és munkakörülményekről, akár valamilyen megcáfolásra váró helytelen nézetéről, egy kialakult hibás gyakorlat megszüntetéséről. Erőnyerésüljön jobban a szak-szervezeti munka mozgalmi jellege, hogy képes legyen mindenkit — egyéni érdeklő-désének, képességének megfele-lően — aktivizálni, a közös-ségi munkába bevonni.

S amit mindenki egyöntet-tően hangzott: az őszinte, meggyőző szó, az egyénhez szóló, személyes agitáció ma is nélkülözhetetlen a szakszerve-zeti mozgalom fegyvertárában.

G. Szabó László

CSALÁDI KÖREINK

Gond és öröm az iskolában

A pestlőrinci Kassa utcai is-kola szép, új épületben műkö-dik. Van valami ellentmondás az épület külleme és a falai között működő iskola problé-mái között. Illetve — nem is ellentmondás, inkább hasonlóság. Az iskola működésében éppen úgy keveredik a régi az újjal, ahogyan az új falak né-hol régi tartalmat bástyáznak körül.

Az iskola rendkívül zsúfolt. Elég izelítől, hogy az eredeti-leg tizenhat tanteremre terve-zett épületben hétszáz gyerek tanul. Az ebédlő — háromne-gyed 12-ig tanterem. Ebédlő-re változik, étteremmé. Nincs helyiség szakköri foglalkozás-ra, a tantermek zsúfoltak.

— A Barcikai téren tervezik az új lőrinci iskolát — mondja Pilhoffer Ferenc, az iskola fiatal igazgatóhelyettese. — Addig be kell érniünk ezzel. És — ami a lényeg — vala-hogyan elférünk. Napközis ké-relmet egyet sem kellett el-utasítanunk. Pedig van vagy kétszáz napközis gyerekünk.

Hogyan illeszkednek az is-kolai közösségbe, hogyan vi-szonyulnak az iskolai gondok-hoz a postásgyerekek? Tulaj-donképpen ez volt a célja a

XVIII., Kassa utcai iskola megalapításának.

Kezdjük Madaras Lászlóval. — Laci az én osztályomban jár. Nyolcadikos — tájékoztat Vécsei László osztályfőnök. — Az ő korosztályának legizgal-masabb kérdésén, a pályavá-lasztáson túl vagyunk. Laci villanyszerelő tanuló lesz. Egyébként közepes tanuló, ami a fiúk között jó előmenetelnek számít. Rendes gyerek, nincs vele semmi baj. Elég sokat be-tegeskedik, gyakran mulaszt. De nem lóg. Nálam nincs ló-gás — teszi hozzá jelentősé-gteljesen.

Következik Németh József, a VI/C osztályból.

— Nagyon kedves gyerek a Jóska. Édesapja akkor halt meg, amikor ő elsős volt. Ö-zvegy édesanyja neveli és igaz, van egy kis huga, az Ági, de úgy látom, úgy tekintik, mint egyetlen férfit a családban. Szorgalmas, ügykező, de gye-nge fizikumú kisfiú. Ezért ki-csít céltáblája is a többieknek. Kár, hogy a mamát nem lá-tom gyakrabban az iskolában, de hát biztosan van neki elég baja. Egyedül neveli a két gyereket, nem csekélység.

Balogh Éva, a VI/C fiatal osztályfőnöke sok szeretettel nyilatkozik Németh Jósikáról, csakúgy, mint kollégájáról, a kis Székely Dénesről, aki első-osztályos és akiről csak annyit tudnak, hogy édesanyja, édes-anya is postás, és hogy Dénes általában négyesre áll.

Jóval több információval szolgál azonban úgyszólván az egész tanári kar K. Béláról, a IV/A „problematikus” tanuló-járól. Egyébként, a gyerekek mintegy 20 százaléka „proble-matikus” — ahogyan a taná-rok mondják. Tehát húsz szá-zalékuk rendezetlen családi vi-szonyok között él. És vajmi kevésbé vigasztaló, hogy a mintegy 150 hátrányos helyze-tű gyerek között mindössze egy olyan van, akinek édes-anya — postás.

Lukács Mária

A szakszervezeti munka segítői

„A dolgozók társadalombiz-tosítási nyugdíjáról szóló jog-szabályok” c. könyv szinte minden választott szakszerve-zeti szerv számára nélkülöz-hetetlen. Tartalmazza a jelen-leg érvényben lévő törvény-erejű rendeleteket, azok vég-rehajtásának módját, formá-ját. Feltétlenül szerezzük be!

„A magyar szakszervezetek a Tanácsköztársaságban” c. könyv történelmi kutatómun-ka eredménye. Kibontakozik előttről a magyar szakszerve-zeti mozgalom kezdete, majd a Tanácsköztársaság alatti tevékenysége, így például a so-cialis területen, majd a Vörös Hadsereg szervezésében.

Dr. Budai István: A csök-kent munkaképességek vé-delme c. füzet nagyon fontos kérdésekre ad választ, így pél-dául a vállalatok kötelezettsé-gét tisztázza a csökkent mun-kaképességű dolgozók védel-mében. Bognár Ferenc: Az angol szakszervezeti mozga-lom c. füzet közérthetően meg-írt történelem dióhéjban.

Ha valahol, úgy a postán a kerékpár valóban munkaesz-köz. Nógrádi László: A ke-rékpár c. könyvecskéje igen hasznos a kerékpárt használó postásdolgók számára, mert azontúl, hogy részletesen meg-ismerkedhetnek az aikatré-szekkel, tanácsot kapnak a karbantartásra és az alapvető hibák kijavítására is.

Munkavédelmi szempontból ajánljuk Surányi Endre: Gép-járművezetők vizsgakönyve c. művet, amelyből közérthetően megismerhető a motor, annak kenése, és hűtése, a benzin-látó berendezés, a futómű és maga a gépjármű vezetése. A Járműtelep által hirdetett KRESZ-versenyben részt ve-vők jól hasznosíthatják.

Prezenszki József: Az anyagmozgatók biztonságtech-nikájának alapjai c. könyve a Munkavédelmi Kiskönyvtár sorozatban jelent meg. Bizon-y, ha a balesetek okait vizsgál-gatjuk, kiderül, hogy sok eset-ben éppen a szabálytalan anyagmozgatók okoz sérülése-ket. Ajánljuk a füzet tanul-mányozását, nemcsak a mun-kavédelmi felelősöknek, ha-nem a szakszervezőknek is. A fenti könyvek kaphatók a Szakszervezeti Könyvtár-ban, Budapest, VII., Rákóczi út 54. (Táncsics Könyvkiadó).

(K. gy.)

Az összetartás példája

Négy évtizednyi postai szolgálat után ment hosszú évekkel ezelőtti nyugdíjba ö-zv. Rozsos Antalné főellen-ő-r, a Tapolca 1. sz. hivatalból. A kiváló postás-dolgozót azonban nem szakította el a postától a nyugdíjazás. A hivatal gondoskodása biztosított részére munkát ebben a helyzetben is.

A 77 éves skaktársnő a múlt év novemberében megbetegedett, annyira, hogy lakását sem képes el-hagyni, egyedül él. A legszükségesebbekhez is csak kü-lső segítséggel juthat.

Elsőként Németh István szerzett tudomást Rozsos skaktársnő nehéz helyzetéről, s azonnal megtette a szükséges intézkedéseket. A hivatal dolgozói Spilák Lajos hivatalvezető támogatásával megszervezték az állandó gondozást. Németh István kézbesítőn kívül a Távfeszülő brigád tagjai: Porkoláb Gyuláné, Nagy Fe-rencné és Kövesi Péterné a fő gondozói.

A postás humánus így gondoskodik az egyedül élő skaktársnőről, s reméljük, hogy ez a szeretet röví-desen visszaadja neki egészségét, amit a magunk ré-széről is szívből kívánunk.

Postásvita — hajnalban

Tarnóczy Géza, az előadó 30. perces az előadás; a tanfo-lyam többi idejét a hozzászó-lások veszik igénybe. Csak most, az ismertető kérdé-sek — különösen a gazdasági, bérérségi problémák — miatt változott az arány.)

— Emlékezték, kartársak — indította meg a vitát, (ahogy a többiek tréfásan nevezik:), „a szökímonádó Pálkás skaktárs” —, hogy én éppen most egy éve milyen élesen kikelttem a dolgozók kategorizálása ellen: Mondták, minek demagógosko-dom. Igen, vitáztam! Jöttek azzal, hogy így az új mechaniz-mus, úgy az új mechanizmus. De lám, a párt, a kormány megvizsgálta e kérdést és dön-tött is, helyesen. Nos, ezt a példát én azért idézem, mert ha én most a fiatalok, az utánpótlás, a munkaerő és fi-zetésarány kérdését hozom szóba, akkor lehet, hogy ab-ból megint vita lesz, de az idő majd igazol...

Hát vita valóban lett belőle, ebből is. Pálkás is, meg Pelyhes József és többen sür-gették a fiatalok, a postás in-tézményben tanulók nyári munkába állítását, hogy a szabadságok miatt kézbe-sítőtőlhiányt pótolják, s hozzá-szoklással-neveljék őket a tényleges postai szolgálathoz, mert, ha nem idejében fogják meg őket ezen a vonalon, olyan fegyverzetlenek lesz-nek, mint most sok postás fi-atál, akik pedig rögtön majd-nem annyit keresnek, mint a húszéves gyakorlattal rendel-kezők. Mások meg föllesnek tartották a nyári munkába állítást, hiszen csak közönsé-ges levelet kézbesíthetnek a kiskorúak, könyvelt küldé-ményt, pénzt nem, tehát csak végig kell menni a járaton... Kovács János abban az

ügyben szállt vitába (ahogy tréfásan mondta: „a konzervatívokkal”), hogy míg éppen a tanfolyamon hallják, s az életben több felé tapasztalják a gépesítés, automatizálás je-lentőségét — erről az aktuá-lis kérdéssel szerinte nem esik szó a kézbesítés területén. A levélküldeményekkel stb. túl-terhelt járatokon javasolta, hogy bizonyos körzetekben kulcsos postaládákat állítsa-nak fel. A gépkocsi vinné ki a küldeményanyagot és innen hordaná ki, a körzetekbe a kézbesítő; nem kéne agyon-terhelnie magát és esetleg többször is fordulni a hivatal és a terület között.

Hutlesz Pált, a hivatal egyik legtöbbet dolgozó és ta-pasztalt kézbesítőjét, (az idén augusztusban lesz 32 éve, hogy szolgálatban áll itt), faggat-tam, mi a véleménye a tan-folyamról?

— A felszabadulás óta eltelt negyedszázadban — mondja

mosolygva — sok politikai-eszmei tanfolyamon, szemíná-riumon vettem részt. (A kife-jezetten szakmai tanfolyam-okon túlmenően.) Nekem ebben a „TIK”-ben az tetszik, hogy gyakorlatias a jellege. A nagy politikai, világnézeti kérdése-ket az aktuális eseményekhez kapcsolja, s a mi mai, min-dennapi életünkhöz, sőt köze-lebből a szakmánkhöz, mun-kánkhoz is. Így aztán valóban segíti, felajánlásainkhoz hí-ven, a szocialista brigádmun-kát, az eszmét továbbképz-ést. (Hutlesz Pál a Darula brigádban dolgozik; amely hosszú évekkel ezelőtt már jó példával járt elől a hivatal-ban, s megnyerték a bronz-, ezüst- és aranyérmet.)

— A másik dolog pedig az — folytatja —, hogy a mi hi-vatali dolgainkról éppen úgy, mint az általános társadalmi kérdésekről, problémákról tel-jesen őszintén, nyíltan vitatko-zunk. Olyan jó a szellem, hogy senki sem fél attól: ha bírái, ha kimondja a pana-sait, abból valami baja le-het. Igen, ez a legjobb, leg-fontosabb dolog.

VIGYÁZZUNK!

Már hosszú ideje dézmál-gatta, lopkodta a csomagokat az a vizsgálati fogságban ki-fehéredett arcú fiatal férfi, aki a vádoltak padjára került a feleségével és hasonló korú sógorával együtt, súlyos ítél-letre várva.

A hivatali közösség, amelyet félrevezetett, megdöbbenve áll az eset előtt. Szinte nem akar-ják elhinni, hogy Laci méltat-lan volt a bizalomra, amelyet csendes magatartásával érde-melt ki néhány év alatt, s hogy kezelő létre becsigé-tett a fiókberől ajánlott kül-devényeinek beírásánál, — nyitva maradtak előtte a fió-

kok. Tán éppen a családias bi-zalom adta neki a bátorságot ahhoz, hogy ellopjon olyan ajánlott leveleket, amelyekben személyazonossági igazolvá-nyok voltak. S ha van már személyazonossági igazolvány — gondolta — lehet „hozza-igazítani” postautalványt is, mert ki nézi nálunk a bel-szolgalatos csomagfelvevőt, a megbízható Lacit, amint be-csempészi a hamis utalványt a betéti utalványok közé. A só-gor nyugodtan jöhet a pén-zért, nem kellett tartania az éberségtől.

A nyomozásnál arra a kér-désre nem választott: „Megfor-dult-e fejében, hogy cseleke-deteivel kollégájának is árt?” Mert valóban sok nehéz órát okozott nekik, nemcsak a hi-vatalában, hanem több helyen az országban.

Mi lett volna, ha az első utalvány kifizetésénél jobban megvizsgálják az utalványt? Nem repült volna ki az abla-kon a tézezer, s még két másik utalványon újabb 17 500 Ft. Nyitott szemű ellenőrzés mel-lett a csomaglopásokat sem le-hetett volna elkezdeni. A fla-tal párnak rövid idő alatt 35 000 Ft-ot kell mezt/ítenie.

Horváth Akos területi biztos

A KEZDET KEZDETÉN

A fiatalok, akik ma látják a Krisztina hatalmas épületét, ahogy a Moszkva tér fölé magaslik, aligha tudják elképzel-

ni — milyen volt 25 évvel ezelőtt. 1945 telén, amikor szétlőve és kiegve rogadozott.

ni az Astória melletti frontra. menekültek, mert jött a hír, de kiderült, nincs fegyverük. Aztán a nyilasok pánikszzerűen

menekültek, mert jött a hír, de kiderült, nincs fegyverük. Aztán a nyilasok pánikszzerűen

A végső ostrom tüzeiben

A Krisztina Távfeszítő Központban dolgozott már akkor is Ludmanné, Bérces Erzsébet. Akkor pénztáros volt, most általános adminisztrátor. Így emlékezik:

— Mi 1944. decemberében abban reménykedtünk, hogy ez a budai rész szabadul fel leggyorsabban a fővárosban. Tévedtünk. Karácsony első napján itt tört legmélyebbre egy szovjet páncélos ék, egészen a közeli Páserétig. Karácsony előtti napon kihívtak innen a központból — kapcsolódik a visszaemlékezésbe Várnai Ferenc műszerész —, hogy a zugligeti mellékközpontban néhány hibás készüléket kijavítsak. December 24-én délelőtt heves ágyútűz hangzott. Az ablakon figyeltünk kifelé. Pontosan tudom: 1944. december 24-én, 11 óra néhány perckor láttunk egy szovjet páncélos egységet elhaladni a mellékközpont előtt, a Széll Kálmán tér irányában... Mi már felszabadultunk!

— Mi, itt a központban — veszi át a szót Ludmanné —, megvallom: kicsit irigyeltük a

Zugligetben levő kollégákat, hogy ők már felszabadultak —, míg reánk, ki tudja, mi vár?...

A náci itt a Vár körzetében védekeztek legtovább. Innen, a Krisztina környékéről tüzeltek Páserét, Zugliget felé. A zugligeti mellékközpontot is találat érte; tűz ütött ki a gépteremben. Várnai Ferenc és társai valóban hősi munkával oltották el és mentették meg a gépeket. Am menthetetlen volt maga a Krisztina.

— Az ágyúlövedékek, aknáknak, bombák megszámlálhatatlan sokasága zuhogott az épületre — eleveníti fel a tragikus napokat Ludmanné. — Január utolsó napjaiban a Várba felhúzódo náci menekültek előtt még vandál módon felgyújtották a kábelrendszert. Lángborult a két gépterem és fölfelé, a tetőzeig, kiégett az egész épület...

1945. február 2-án verte le a szovjet hadsereg az Obuda felé kitérni akaró utolsó náci csapatokat. Felszabadult a Krisztina — utolsónak a fővárosban.

„Halló! Itt Krisztina!”

— Bizonyára az összefogás lelkesített bennünket, adott erőt nekünk. A táplálkozás aligha, hiszen egy-egy itt-ott fellelt kis zsák borsot, babot szemeként osztottak szét egymás közt a brigádtagok... — emlékezik Ludmanné. — Nem volt különbség férfi és nő, igazgató, vagy segédmunkás között: mindannyian hordták vödörökben, kosarakban, ládákban a törmeléket, a fémmezőre.

Várnai Ferencnek és műszerésztársainak először a Várban levő mellékközpontot sikerült megindítani, majd a zugligeti és szabadsághegyi.

— Jaj, micsoda öröm volt

—, s Ludmanné hangjában ma is érződik az akkori élmény —, amikor egy kicsike ládával egy akkumulátoros kis központtal először teremtetünk meg az összeköttetést a pesti, Horváth Mihály téri központtal!... En voltam akkor az első telefonos beosztott... „Halló... halló... itt Krisztina!” — kiáltottam a készülékbe, s elfojtottam a hangom...

Lépésről lépésre haladtak: először egy 10-es, majd egy 50-es, egy 100-as, egy 600-as manuális központtal indult itt a munka. Az újjáépítés négy esztendeje után: 1949. december 3-án kezdte meg teljes működését az újjászülött Krisztina.

Lángokban a távirda

A budapesti postaszervek közül a Krisztina után kétségtelenül a Központi Táviró Hivatal szenvedett a legtöbbet.

— Itt, a Belvárosban vívták a németek a pesti oldal utolsó harcát —, mondja az egyik szemtanú, Petrekovics László, aki ma nyilvántartási csoportvezető; az ostrom előtt a reklamációt dolgozott; közvetlenül a felszabadulás után pedig a műszaki osztályon. — Január elején az SS-ek löszérrel megrakott gépkocsikkal álltak be a táviróhivatal udvarára. Néhány nappal később egy ak-

na csapódott az udvarra, s felrobbantotta a löszeres kocsi. Beomlottak az udvar felőli falak. Tűz ütött ki! Volt az épület mélyén egy két méter átmérőjű szükség-kút, ebből hordtuk vödörláncsal a vizet és oltottuk a tüzet, miközben egymást érték a belövések...

Két nappal a felszabadulás előtt — nyilas fegyveresek összefogták a hivatal óvóhelyén levő valamennyi férfit, a postásnövendékeket is, s a Városház utcai parancsnokságra terelték. Be akarták őket vet-

A nyilasoktól megmentett gépek

— 1945. január 18-án reggel 9 órakor jelent meg az első két szovjet katonája az óvóhelyen — határozta meg a pontos, történelmi dátumot Petrekovics László. — S aztán? ...Nézzük csak ezeket az akkori időkből származó iratokat, amelyek ma már dokumentumok. A legtöbb postai dolgozó nyilvántartásában ez áll: munkaköre: romeltakarítás...

Az épületben maradt gépek nagy része elpusztult. Szerencsére azonban, december közepén, amikor a nyilasok a gépállományt egy uszályon Nyugatra akarták vinni, az akkori főmérnök a postai dol-

gozókkal összefogva, kijátszotta a rendelkezést. A leszerelt gépeket a Villányi úton levő cisztercita-épületbe vitték. Április elején onnan hozták vissza. Egy 1945. április 10-i kimutatás szerint 30 db Siemens-távíró, 11 lapíró, 40 Hughes- és 40 Morse-készülék lehetett üzembe helyezni.

— Ezzel kezdte meg a távirda a munkát — mutatja az adatokat Petrekovics. — S hozzáláttunk a kocsik, kerékpárok szereléséhez is. S még egy feljegyzés: „1945. május 1-én 400 kézbesítővel indult meg a táviratkézbesítés, gyalog”.

Egy város, amely kétszer szabadult fel

A vidéki magyar városok közül Székesfehérvárt dúlta fel a legkönyörtelenebbül a náci hadvezetés. Az 1-es hivatásban Herczeg Ilona és Rózsás Ferencné távgépíró-kezelők emlékeznek:

— 1944. december 8-án teljesen körül fogták a várost a szovjet csapatok —, mondja Rózsásné. — Az előző napon még teljes üzem volt, utána már csak távfeszítést tartottunk a legfontosabb vonalakon szolgálatot.

— Az ostrom idején is bejártunk szolgálatba — folytatja Herczeg Ilona. — Háziro házra, kapualjtól kapualjba futottunk a gránátok, aknáknak becsapódása közben. Az óvóhelyen volt egy légó telefonközpont, oda osztottak be bennünket.

— 1944. december 24-én szabadultunk fel először —, veszi át a szót ismét Rózsásné. — Mi, persze, azt hittük, hogy túlju-

tottunk a háború nehezen. A németek bombázták a várost. 1945. január 21-én, a dunántúli náci ellentámadás miatt, a szovjet csapatok átmenetileg visszavonultak a városból... Ismét a németek kerítették kézbe a hatalmat; férfiak tömegét hurcolták el, köztük postásokat is.

— En is az elhurcoltak közé kerültem —, kapcsolódik a beszélgetésbe Kaposvári József, aki most a távfeszítő-osztály vezetője, akkor a Székesfehérvári 1-eshez tartozó vasútállomási posta növendéke volt. — A vasútállomást kétszer is olyan súlyos bombatámadás érte, hogy az épület majdnem összeomlott. Szolgálatból hurcoltak el bennünket a németek...

1945. március 22-én, újabb nagy harcok után szabadították fel másodszor is, veszi át a szót ismét Rózsásné. — Mi, persze, azt hittük, hogy túlju-

Baragyinszky kapitánnyal...

— Romos volt a hivatali épületünk is —, meséli Herczeg Ilona. — A harcok elől a hivatal dolgozói közül is sokan elmenekültek, s igen kis létszámmal láttunk a romeltakarításhoz. A posta falán ki-függesztett felhíváson hirdették meg, hogy kinek van az ostrom idejéből itt rekedt küldeménye, vagy olyan, amely a szórványosan, lassan be-bejövő vonatokkal érkezett...

— Mi meg a gépek, a távfeszítővonalak helyreállításához láttunk —, egészíti ki a képet Bencze József műszerész. — Először egy harmincas kis kézikapcsolású központot helyeztünk üzembe. Ez majdnem mind tönkrement; Pest

felé az összes oszlop kidőlt. Nagyon sokat köszönhetünk Baragyinszky kapitánynak. Ő adott járművet és kísérő katonákat, akik biztosították, hogy zavartalanul végezhessük a munkát a vonalakon: első sorban a főváros felé. Mi Martonvásárig vittük a vonalat —, ott találkoztunk a budapesti vonalépítőekkel. Június végén jártunk... Hogy összelelkeltünk, örömlünkben!...

— Ilyen öröm volt számunkra —, helyesel élénken Rózsásné —, amikor az első beszélgetést kapcsoltuk Budapesttel! Végre, újra zümmögni kezdtek a távgépírók...

Kárpáthy Gyula

HARMINCON INNEN...

Ahol a fiataloké a szó

Ha van a postánál olyan munkahely, ahol a fiataloké a szó, akkor a Csekkészítő Hivatal az. Mintegy háromszázharminc rendszerezik, számozgatják havonta a csekk-szelvények millióit (!), s közülük 170—180 a fiatal, a legtöbb lány.

— Milyen nálunk a fiatalok dolga? — mondja Muladi Mária, a hivatal KISZ-titkára. — Más vállalatokhoz képest jó. Ez persze nem azt jelenti, hogy itt nincs gond. Például a fluktuáció. Mi azokat a fiatalokat, akik idekerülnek, meg akarjuk tartani. Csak-hogy tavaly napi tizenöt felmondás is volt. Majdnem megállt a „bol”. A kilépők főleg a szabad szombatra hi-vatkoztak. Az ideén már ritkább a kilépés, ugyanis kapunk némi béremelést, s tavaly elég jó prémium is volt. Bizunk az új csekkrendszerben. Azt várjuk, hogy a gépesítés

révén könnyebb lesz a munkánk.

— A tanulás?

— Sokan járnak középiskolába. Miután többen jöttek és jönnek nyolc általánossal, nálunk évente vagy huszan érrettségiznek. S utána? Nem tudok olyanról, akit ne engedtek volna tovább tanulni, bár a diplomásainkat azután elvesztjük. Sajnos, a lakáshelyzet a lehető legrosszabb. A lányok tíz százaléka bejáró. A többség alberti. 350—500 forintért. Nincs elég megszervezve a lakásépítés, a magánkezdemenyezés drága.

— A szórakozás? Színház, mozi. Akadnak múzeumba járók. Érdeklődnek a modern irodalom iránt. Nagyon mennek a francia, amerikai elbeszélések. Jevtusenokt is ismerik. Nagy baj, hogy négyfelé vagyunk. Nincs helyiségünk, amelyben összejöhetnénk. A munkaidő kötetlen, hó elején este hétig, fél nyolcig is bent

vagyunk, de van úgy, hogy adott háromszor nyolcvanezret lakásépítési segélyként. Zrínszky Júlianna és Juhász Anna megkapta a kiutalást. Végül visszaléptek, mert kevés volt a töbéjük. A szórakozás? Mindent megteszünk, amit lehet. A helyiség-gond fennáll. A szeszedési alaphól mi 4500-at adunk a KISZ-nek, s az autóbuzsikirándulások jelentős részét is finanszírozzuk. Tavalyi a munkahelyekre beszerez-tünk hűtőszekrényt, most meg azt kéri: vegyünk mindenho-vá — hajszárítót. Persze, csupa nő és fiatal, ellenállhatunk-e nekik? A fiatalokról azt mondanám, hogy nagyobb problémánk nincs velük, inkább nekik velünk...

Távozóban benéztem a munkatermekbe. Meglehetősen szűkek, korszerűtlenek, sűrű bennük a levegő. Szellőztetni nemigen lehet, mert a huzat elviszi a csekk-szelvényeket. (Vajon tényleg nem lehetne valamilyen elszívó megoldást találni?) A termék hangulata, mondhatni, családias. Azá teszi, hogy itt-ott pafkos kis gyerekek játszadoznak, szaladgálnak. A mama, ilyenkor a hó elején, késő estig be van fogva, a tanács bölcsődjében viszont fél ötör zárnak...

— Várható-e valamilyen lépés a lakásfronton? — Nehéz! Azt hiszem, addig tehetetlenek leszünk, amíg az új leányzárás fel nem épül. A lakásakcióban szereztünk három KISZ-lakást. Azonkívül a hivatali tavaly először

Firon András

Leninről

„... Ahogy 1914-ben bevonultam, nyomban az orosz frontra vezényeltek és csakhamar fogságba estem. Egy Moszkva melletti lágérbe kerültem, ott hallottam először Leninről és a bolsevikokról. Azt mondták róluk: földet akarnak osztani, a gyárakat pedig a nép tulajdonává akarják tenni. Tetszett! 1917. novemberében jelentkeztem vörös katonának és harcoltam a gazdaságos célokért...” — írja visszaemlékezéseiben Tóth Imre. Majd így folytatja: „A harcokban megsebesültem, s a Kreml-be, a volt cári testőrség kórházába szállítottak, hamarosan meg is gyógyultam. A központi gépkocsi-telphelyre osztottak, emellett őrszolgálatos is voltam. Emlékszem, 1918. januárt írtak, s Vlagyimir Iljics Petrográdból Moszkvába érkezett. Bennünket is felkerek-szett, velem is beszélt. Mikor megtudta, hogy magyar vagyok, ezt mondta: a magyarok bátor emberek és nagyon jó katonák. Sok mindent akartam megmondani, de Lenin sietett. Egy más alkalommal tanítottam a Kreml-beli őrséget a géppuskával való célzásra. A várfal melletti sétányon állítottuk fel a fegyvert, észre sem vettük, hogy mögöttünk Lenin és felesége Krupszkaja néz bennünket. Lenin olyasmit mondott, hogy szeretné látni, ki talál először a cél közepébe. A katonák idege-szek voltak. De azért sikerült. Lenin nevetve gratulált, taposott, mondván: lám, lám-csak így kell! A bolsevik-nak mindig célba kell találnia! Néhány nap múlva Lenin szobájának ajtajában álltam őrséget. Jött egy férfi, magasan, elegánsan, új bőrkabát feszült rajta, alatta selyemsál, lakozott derékszíj, pisztolytáska, egyszerűen, mintha skatulyából húzták volna ki. Beengedtem Leninhez. Egyszerre csak nagy kiabálás ütötte meg füle-met. S mintha az asztalra is csapott volna. Benyitottam, hátha valami baj van. Lenin intett, maradjak, közben tovább beszélt.

— A vörös katonák meztelb, rongyosan és éhesen harcolnak, s mit gondolnak, ha látják, hogy Ön komiszár elvtárs itt parádézik köztünk —, bizony nemigen hallottam még így összeszidni valakit.

★

William Gallachert, a Brit munkásmozgalom harcosát 1920-ban Glasgow-ban beválasztották a Komin-tern II. kongresszusára induló küldöttségbe. Eljutott Moszkvába is. Aztán megjelent az egyik Kreml-i helyi-ségben Lenin, akit „Helló!”-val üdvözölt. Aztán meg-kezdődött a tanácskozás. Az angol küldött állandó kapcsolatban volt Leninnel. Ugyanis cédulákat küldött Lenin a vendégnek, amelyeken néhány szóval megma-gyarázott egy-egy kérdést. Amikor a többiek ezt meg-tudták, számonkérték a cédulákat. Az angol sajnálkoz-va közölte, hogy összetépte. A tényt megdöbbenéssel fogadták. Mondván, hogy azok a cédulák valamikor ér-tekes dokumentumok lesznek.

Maxim Gorkij ezeket írja többek között: Gyakran volt alkalmam a forradalmi taktika és gyakorlat ke-gyetlenségeiről is beszélni Leninnek.

— Mit akar? — kérdezte csodálkozva és harago-san. — Hát lehet szó emberiségről egy ilyen hallat-lanul elkecseregett verekedésben? Hol van itt helye a lágy szívűségnek, a nagylelkűségnek? Európa blokád alá vesz minket, minden oldalról medveként támad ránk az ellenforradalom, hát mi mit tegyünk? Nem kötelességünk, nem fogunk-e harcolni, ellenállni? Már bocsásson meg, mi nem vagyunk ostobák! Tudjuk; azt amit mi akarunk, senki nem teheti meg kívülünk. Vagy talán gondolja, hogy én itt ülnek, ha meg volnék győ-ződvé ennek az ellenkezőjéről? Milyen mértékkel méri maga a verekedésben szükséges és felesleges csapáso-kat? — válaszolt kérdésemre kérdéssel.

Gyakran nagy csodálkozásra kényszerített, hogy Lenin milyen készségesen segít olyanoknak, akiket el-lenségeinek tart. Így például az egyik tábornokot, aki tudós és vegyész volt, halál fenyegette. Humanizmus-ra kértem Lenint. Erre ő: Hm, hm, — miután figyel-mesen végighallgatott. — Tehát Ön szerint ez az ember nem tudta, hogy fiai fegyvert rejtegetnek a laborató-riumban? Van ebben valami romantika. Jó lesz, ha Dzerzsinszkij bogozza ki a dolgot, neki finom érzéke van az igazsághoz. A tábornokot kiengedték. Később érdeklődött, hogy vajon mit csinál? Megtudta, hogy kísérletezik. Küldött a tábornoknak minden szükséges anyagot, hogy segítsen a kísérletek sikeréhez...

Összeállította: Bérces György

Foglalkozásuk: EZERMESTER

„A mi postásunk...”

Jellemzőjük: akkor dolgozunk jól, ha — ritkán akad munkájuk. Ellentmondás? Csak látszólagos. Feladatuk ugyanis a karbantartás, a hibák megelőzése, a zavartalan üzemelés feltételeinek állandó biztosítása. Automaták és kábelek, tranzisztorok értői, mondhatnánk orvosai. Némelyikük már professzor a szakmában: húsz-harminc esztendője tart lépést a távközlés rohamos fejlődésével.

Ilyen gyakorlattal persze csak kevesen rendelkeznek. A Béke-brigád átlag életkora ugyanis alig több 25 évnél. Igaz, ők oktatják a frissen jötteket, ők tanítják az „újoncokat”, aztán tőlük kerülnek tovább a képzett technikusok, hogy az ország távbeszélő hálózatának lelkét, a Helyközi Központ gépegységeit szakavatottan tudják rendbentartani. Az ezüstplakettal kétszeresen kitüntetett brigád hét éve, 1963-ban alakult.

— Akkor csak ötven voltunk — emlékezik Matus György, a brigád hosszú időn át vezetője, jelenleg szb-titkár, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Szakszervezeti Tanácsának tagja. — Más volt a beosztás: öt-öt ember alkotott egy-egy csoportot. Most csökkent az éjszakai létszám, változott a munkaszervezés, négy csoportot összevontunk, jelenleg 21 tagot számlál a brigádunk.

Gyors statisztika: a 21-ből 13 férfi, a többi nő. S a nők közt 4:4 az arány, vagyis ugyanannyi lány, mint ahány aszszony tartozik a kollektívába. S ha már a számoknál tartunk, az is ide kívánczik, hogy hét fiatal sikerrel részt vett a múlt évben a Szakma Ifjú Mestere mozgalomban. Bácsi Ferenc, Kiss Lajos és Nagy Gábor — a brigád új, alig huszoneves vezetője — aranyérmet szerzett, Kósa Márta, Süle Jolán és Mészáros Lajos ezüsttel végzett. Kohári György — aki először indult a SZIM-ben — oklevelet érdemelt ki. Egyszóval: valamennyien becsületet hoztak a brigádra.

Nem hiányzik itt benn sem az elismerés — folytatja Nagy Gábor brigádvezető. — Felajánlásainkat rendre teljesítjük. Ami például az úgynevezett jószágfokot illeti (csúnya szó, de érthető: azt jelzi, milyen százalékosan működött zavartalanul a központ), 1968-ban 195,8, a múlt évben 196,9 százalékos értünk el, ami, azt hiszem, jó teljesítménynek számít. Végül olyan munkát is, amely nem tartozik szorosan a karbantartók kötelességei közé. Így például fel-

szereltünk a különböző munkahelyeken mintegy hatszáz kulcsot. Aztán az is brigádunk eredményei között szerepel, hogy az új távvalasztó központhoz kerülő szaktársak munkáját elvégezzük, helyükre fiatalokat állítunk és tanítunk be, anélkül, hogy az elért színvonal csökkenjen.

A Béke-brigád elsőként tett felajánlást hazánk felszabadulásának 25. évfordulójára és a Lenin-centenáriumra. Adott szavuknak eddig mindenben eleget tettek.

— Mitől lesz valakiből jó technikus?

Matus György válaszol:

— Ha a tanultakat, az elméletet jól párosítja a gyakorlati ismeretekkel. Nehéz szakma a mienk. Hozzáink érettségivel vagy kész technikusként kerülnek a fiatalok. Sajnos, jóval több ifjú munkaerőre lenne szükségünk, mint amennyi jelentkezik. Talán a változó beosztás, a műszaki követelmények vagy a viszonylag nem túl magas kereset teszi? — nem tudnánk rá választ adni, de tény az, hogy több technikusnak is akadna itt munka.

Ha valakinek beteg a kislánya vagy a férje, a szolgálati beosztásánál ezt figyelembe vesszük. Am arra már nem lehetnek tekintettel, hogy például egy-egy közös színházi estet szervezzenek. Valakinek mindig dolgoznia kell a brigádból, s még a rendszeresen tartott értekezleteken sem lehet száz százalékos a megjelenés. Olykor — főleg nyáron — focimeccset játszik a brigád „válogatottja”, ilyenkor a harmadik félidőre betérnek családostul, mindenestül a Benczúr utcai Művelődési Otthonba. Csak-hogy az ilyen kapcsolódásokra ritkán kínálkozik alkalom. Olvasnak is: aki egyszer tisztába jön a kábelek dzsungelének törvényeivel, a finom, apró műszerek rendeltetésével, az egyszersmind a betűt is megkedveli. És tanul. Sokat, nagyon sokat tanul, mert ebben a szakmában nincs megállás. Március elején is indul egy tanfolyam, kétszer hathetes. A brigád tíz tagja a tanfolyamon tanul, a többiek pedig helyettük is éberen őrködnek az automatákon. Mert nem lehet egyetlen napra, de még percre sem lazítani — ez itt arany szabály, szigorú törvény.

Sok száz fajta áramkört ismernek, mindnek más-más a funkciója. Az automatáknál is bonyolultabb emberi természet vajon nem állítja-e időnként nehéz feladat elé a tapasztalt egykori és a rátermett, jól képzett új brigádvezetőt?

— Lehet, hogy eddig szerencsénk volt, de semmi különösebb probléma nem adódott a brigádunkban — hangzik a válasz. — Igaz, alaposan megrostálva kerülnek hozzánk a fiatalok, de valamennyien szeretik, amit csinálnak, értik is a munkájukat, aztán amit kevésbé ismernek, azt elmagyarázzuk nekik. Türelmesek vagyunk, s erre még nem fizetünk rá soha. Némelyikünk azt lehet mondani, hogy ez a munkakör ezermesterséget kíván meg. Nos, valóban sokoldalú technikusokká válnak nálunk a fiatalok, akik, ha rá nézünk egy gépegységre, nyomban tudják, mi a baja, hol keressék a hibát. Sokszor nincs is idő tévovázni: a hiba elhárítása haladéktalan közebevetés követel.

Búcsúzóul meginvitálnak a központos üzem lelkének: az automaták gépegységeinek megtekintésére.

„Idegeneknek belépni szigorúan tilos!” — hirdeti a tábla a terem ajtaján. Benn, a mennyezetig érő szűrke műanyag szekrényekben sorrongnak, kattognak, zakatolnak, zizegnek a kapcsolásokat bonyolító automaták. Parányi tranzisztorok és különféle színű erék, vastag kábelek és rejtélyesen ki-gyulladás lámpácskák.

Egy másodperc alatt létrejön a kapcsolat Budapest és Moszkva vagy fővárosunk és Párizs között. Ha elmondanám, mi minden történik közben, bármennyire egyszerűsíténem a magyarázatot, órákba telne — mondja Matus György.

Rajtakapom: szinte megismogatja, gyengéden megpaskolja az egyik gépegységet. Mint huszár a lovát, vadász a hűségese kutyáját. Jóban-rosszban együtt vannak, a mozdulat — természetes.

A gép nem hagyja el az embert, ha az ember is törődik a géppel. Hű szövetségesek.

Gyapay Dénes

A mi postásunk is végigbálgat a hivatal folyosóján, úgy kilenc és tíz óra között, megrohanjuk, mint a srácyok a hajót, mindenki azt hiszi, hogy hozzá jött, s a kérdést — „hozzát-e valamit?” — azok is kibökik, akik egyáltalán nem várnak sehonnét semmit. Mit lehet tudni? Hátha észbe juttottunk valakinek, s miért is ne juthatnánk? Fizetés előtt egy héttel miért ne kaphatnánk honoráriumot valahonét? Még ha egy árva sort sem küldtünk sehová, akkor is... Ó, igen! A mi postásunk.

A mi postásunkat Szűcs Lajosnak hívják, magas, szikár férfi, kilenc éve van még hátra a nyugdíjig és több, mint két évtizede van a szakmában, pontosan huszonegy éve. Ha valahol, hát itt igazán helyénvaló a pontosítás, mert a postások — a mi postásunk is — precíz emberek.

Azok a drága kis öregek! Ezt így mondja szó szerint. Amikor viszi nekik a nyugdíjat, és azok a drága kis öregek kiöntik neki a szívüket.

Megkínálnak a frissen sült pogácsából. Remegő, eres kezükkel elem teszik a tányért, csak hogy maradjak még pár percig, hogy mondassák valakinek, ami a lelküket nyomja. Fáj nekik, kérem, az élet menete. Nem értik, hogyan történhetik az, ami történik. Őlükbe hull dolgok két kezük, vagy éppen a kötény sarkával törölgetik a szemüket, s én vigasztalom őket. Szeretem a drága kis öregeket. Amikor a nagymama azt mondja: látja, postás bácsi? Takarítok, főzök, bevásárlók, a gyerekekre vigyázok. Mert a menyem fáradt, mire hazajön a munkából. Fáradt. Hát én soha nem lehetek fáradt!

A Veszprém 14. számú körzet Szűcs Lajos körzete. Ez a körzet jó pár utcát, hivatalt jelent, néhány száz vagy ezer embert. És emberi sorokat, titkokat. És szeretetet és bizalmat.

üyesm? Hát miért boruljon fel a családi béke emiatt? Ugye, érti? E mögött a fekete köpeny mögött ugyanúgy szív dobog, mint a civil ruha alatt. Nemcsak postások, emberek is vagyunk.

A Fegyveres utca 37-be nem jár a postás. Ide maga viszi haza a leveleket, küldeményeket Szűcs Lajos. Ha a feleségnek, vagy a gyerekeknek szól a cím, akkor odaadja nekik, természetesen felbontatlanul, amikor a munkából hazaér. Itt lakik a mi postás bácsink feleségével és a kisebbik gyerekekkel. Mert a nagyobbik már megköszönt és elköltözött.

Katona most a Béla. Gyakran ír nekünk. Jó gyerek.

Nem is olyan régen végre megvette a tv-t is Szűcs La-

jos. Előbb is megvehette volna, részletre, de világleletében félt az adósságtól. A kis házat is úgy építette fel, hogy nem kért kölcsön egy fillért sem. Igaz, ráment minden szabad ideje, a közműves- és ács munkán kívül mindent maga csinált, hát büszke is rá. Micsoda hősiesség kitaratás van az egyszerű prózái tények mögött: közben felnevelt, taníttatott két gyermeket, elég alacsony fizetése mellett.

Volt egy kuncsaftom, régóta levelezett egy lengyel tanítóval. Tudtam már mindent erről a derék lengyel emberről. Tudtam, hogy hány év körül, hogy nézi ki, s azt is, hogy mülába van. Egyszer beállt a postára egy külföldi, mondja, hogy lengyel és egy címet keres. Rögtön megismertem. Pedig soha nem láttam. Tudtam, kit keres.

Egy régi kisfiút látok magam előtt. Első heti napszámját hazaviszi, odadja az anyjának a pénzt: — Édesanyám, ebből ki tudjuk fizetni a hétre a tejet... — Ugy mesélt, mintha ma történt volna.

Az lesz majd borasztó, amikor nyugdíjba kell menni. Az, amikor utoljára kopogtatok be valahová, és azt mondom: nem jövök többet.

Most itt hirtelen nem értek valamit. Nem tudok mit kezdeni valamivel. Nehéz nap volt az a mai, fáradt vagyok, bosszúságok is értek, most késő délután van, kicsit megkeményülve — bár éberen — figyelem Szűcs Lajos szavait, szemem a jegyzetombomban, amelyre jegyzem az adatokat, ényeket. És most hirtelen felkapom a fejemet.

A nagy darab, halk szárá ember hangja tompán kongóvá, rekedtet váltik, szeméve megmögött elfátyolva a tekintet. „Amikor majd nem jövök többet” — megismétli. Rám tör valami kisfiús zavar, semmit nem értek, de érzek mindent, elkopom szememet kétségbeesett párással meleg tekintete előtt.

Bodó Sándor

Halló! Itt Gabriella

Ugye, sokan emlékszünk arra a kedves olasz filmvígjátékra, amelynek ez volt a címe? Sokszor nem gondolunk arra, hogy amikor valamilyen szervet, hivatalt, vagy üzemet, telefonon megkeresünk, először egy hang jelentkezik. Nem, nem mutatkozik be, csak bemozdítja a hívott címet. Nekünk is van egy Gabriellánk, méghozzá valódi: Csetneki Gabriella. Ki hinné, hogy a kellemes hangú Gabriella hírnévre tett szert, méghozzá éneklésben. Ő is be-

nevezett a nemlátók énekversenyébe, méghozzá Bartók- és Kodály-számokkal.

Gabriella, igaz, villágtalan, de ismeri az embereket, s mi több, szereti őket. Értethető. A zenét, a dalt is szereti. Rendszeresen jár próbákra, újabb és újabb dalokat tanul meg. Nagyon, nagyon sokat tud.

Ha alkalomadtán valamelyikünk hívja szakszervezetünk számát, a 428-777-et, gratuláljon Gabriellának. Megérdemli, ugyanis a versenyben III. helyezést nyert el. (b-s)

A lakásépítési akció

Ismeretes, hogy a postás dolgozók lakásépítésének támogatására az 1969. évben a központok postaszervek a posta fejlesztési alapjából mintegy 21 millió forintot, a részesedési alapról 1 millió forintot kaptak.

A lakásépítési akció első éve jó eredménnyel zárult, mert 269 postás dolgozó lakásgondját segített megoldani. Társasház építéséhez 151, családlakás építéséhez pedig 118 dolgozó részesült kisebb-nagyobb összegű hosszú lejáratú, kamatmentes kölcsönben. A kölcsönben részesültek között mérnökök, technikusok, műszerészek, gépkecsvezetők, kézbesítők és nagy számban forgalmi állományú dolgozók vannak.

Szakszervezetünk elnöksége ez úton fejezi ki köszönetét az érdeklődő középokú postaszerveknek és mindazoknak, akik a lakásépítési akció sikeres lebonyolításában részt vettek.

BÁBA MIHÁLY:

Hótharban — Hóval

Antal motorkerékpárját betolta a kamrába, majd fűtőréssze lépkedett át az udvaron, a magas hóba lapotól ösvényben az irodába. Bent a főnök meg a felesége, aki férjének segített, gyorsan dolgoztak, hogy idejében összeállítsák a vonat indulásáig a levél és csomagküldeményeket.

Amikor Antal belépett az irodába, a főnök ránézett, tekintetével kérdezte, hogy rendben van-e minden. Bólintott, hogy igen, s a táskájából kirkatta a pénzesutalványok, az ajánlott levelek szelvényeit az asztalra.

Végre elment az utolsó ügyfél is. A főnök átnézte a fű által letett lapokat, a könyvecskét.

— Rendben — mondta a főnök. — Hanem fiam, még egy munka vár rád. Nézd, van itt néhány levél meg három pénzesutalvány... tanyasiaké.

— Lehetetlen, főnök, ebben a hóban, motorral....

— Hm. Nem is motorral gondoltam, hanem a Pejkövel....

— Megvárják azok itt szépen az ünnepeket — dörzsölte össze tenyerét a fű.

— Nem lehet Antal fiam, nem lehet. Ezt még ma ki kell vinni. Mert nézd csak, ez a levél — emelte fel az egyiket —, az idős Molnár Sándornak szól. A fia küldte Dunajvárosból. Lehet, hogy azt írja, jön haza, de lehetséges, hogy azt, hogy ne várják

az ünnepekre. Az apjának ezt tudni kell, különben egész ünnep alatt nyugtalanok. Ezt a másik levelet a Kanyuk fű küldte övegy anyjának. Az is várja, mert ez az egyszem fia maradt, kettő negyvenégyben halt meg az ostrom alatt. De nézd csak meg, hogy kinek küldik a pénzt? A rokonoknak, Vadász Andrásnak. Ki tudja, mennyire várja András bátyád. Na, szóval fiam, pattanj gyorsan a Pejkóra és indulj.

Antal morogva vakargatta tarkóját, de indult. A Pejkö nyugtalanul kapálta a havat, amikor kivezette az istállóból.

— Maradj már vesztig — csapott a farára. — Mi az ördög van veled! Hóhahó!

Bekapcsolta a nyereg szíját, aztán kivezette a Pejkót az utcára. A főnök is kilépett, megfogta a kántárt, amíg Antal nyeregbe ugrott.

— Csak vigyázz, és siess, Antal fiam....

Antal kucsmája széléhez emelte kezét. Mire kiért a határból, gondolatban elrendezte a leveleket és eldöntötte, hogy hol, melyik tanyába kezd. A Pejkö prűszkölve vágta a magas havat. Antal elkerülte a dűlűutakat. Átvágott a földéken, mert rövidebb volt így az út, s hó meg úgyis egyformán takart utat. mezőt. A hideg virosra csipette arcát. A távolban károgó varjúcsereg feketélt. A hó közelédtére sem rebbentek.

Cs. Nagy tanyájában két nagy, vesztett komondor fogadta. Le sem szállt a lóról, úgy nyújtotta át a levelet.

— Gyere már be, a szentsígedet, igyál egy pohár melegítőt — invitálták.

— Nem lehet. Várnak. Majd legközelebb kettővel kapok be.

De Kanyuknél már örömmel itta meg a lélekmelegítőt. Keze még a kesztyűben dermedt. Aztán idős Molnár Sándornál meg Vadász András bátyjánál sem utasította vissza, mert közben feltámadt a szél és hideba lapult a Pejkö, átfűjt a ruháján, bekecsen.

Amikor az utolsó levelet és pénzesutalványt is átadta és vágatott visszafelé, arra lett figyelmes, hogy varjúcsereg száll sebesen a falu felé. Ezek rossz időt érznek, gondolta, akkor, csak akkor szokták ellepni kertek fát, meg a szalmakazlakat.

A szél megfordult. Kavargott, örvénylett a levegőbe röptett hóförgöteg. Egy pillanatra becsukta a szemét, amikor a szél a fejcs hajat arcába vágta. A Pejkö leszegette fejét, prűszköl, nyert.

Nyugaton az ég pereme mintha kigyúlt volna, de hamar el is tűnt tekintete előtt: a szél ismét hóförgöteget csapott az arcába. Fűjtatva lélegzett, lihegett, állát leszegette, elrejtette felhajtott gallérjába. Amikor felnézett, egy pillanat alatt visszafogta a lovat.

— A hétszentségit, visszafordult a Pejkö — meresztette tekintetét a távolban feketelő fákra, amit, úgy rémlett neki, nem régen hagyott el. Megfordította a Pejkót és nógatta. A szél még mindig nem ült el, hófelhők kavargtak a határban, egyszer hátban, egyszer szembe rohamozta.

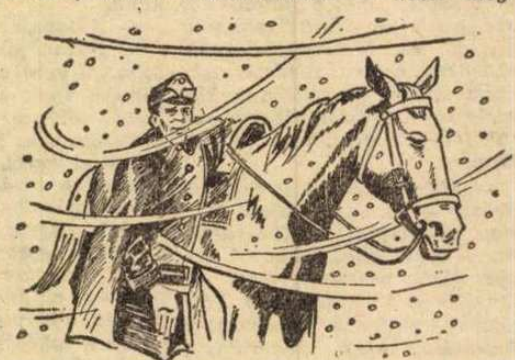
— Eltévedtem, eltévedtem — állította meg a Pejkót. Előre hajolt és megrögegette a ló nyakát. Körülnézett. A homályba vesző pusztasághoz nem bírt felfedezni sehol egy ismertető jelet, amely mutatta volna, hogy merre is kell a falu felé menni. De meddig álljon itt a viharban? Reggelig?

Hogy lovastól betemesse a hó. Még egyszer előrehajolt, megpaskolta a ló nyakát, aztán megeresztette a kantárszárat. — Na, Pejkö, rajta! Majd csak ráakadunk egy tanyára.

Megsarkantyúzta a lovat, szinte ráhasalt, hagyta, vigye, amerre akarja, csak minél előbb fedél alá. Sokáig, nagyon sokáig bírkóztak a széllal, a hóviharral. Az első házat már elhagyta, csak akkor vette észre, hogy a faluban vannak. Különös melegség járt át testét. Előrehajolt, simogatta, veregette a Pejkö nyakát.

A főnök segített neki bekötni a lovat az istállóba.

— Jól van, Antal fiam, nagyon jól van. Látom, mindent kézbesítettél — nézte meg

a táskáját az irodában. — Gyere, most nem árt egy kis pálinka. Különben is már szolgálaton kívül vagyunk. A posta elment, a Hajnal elnöke vitette ki az állomásra. — Teletöltötte a poharakat.

— Egységünkre Antal fiam, mégis postás lesz belőled. — koccintotta poharat a fiúhoz. — Egységünkre és kellemes, boldog karácsonyi ünnepeket nekünk.

Antal mosolyogva koccintott főnökével.

JUBILEUMI HŰSÉGESKÜ

Immáron másodízben látogatók meg néhány postaszervet – vidéken –, hogy arról faggassam az embereket, hogyan is készülnek népünk újjászülésének negyedszázados jubileumára. Baranyában jártam: Az egyik helyen valahogy így fogalmazták meg az ünnepi készülődést:

– Egy családban a 25. házassági évforduló nagy ünnep. Úgy érezzük, hogy 25 évvel ezelőtt az egész magyar nép örök hűséget esküdött egy társadalmi rendszernek, amelyben megszűnt a kiáskmányolás, az elnyomás, s ő maga lett az úr, ő alakítja saját sorsát. Családunk a közhatalmú népszámlálás alapján több mint 10 millió 300 ezer tagból áll. Bizonyára ennyien is készülünk ünnepelni, koccintani egymás egészségére, jövőjére, mert hiszen optimisták nézünk a jövőbe, amelynek alapja mindannyiunk becsületes munkája.

Igen, az alap mindannyiunk becsületes munkája! A megtett út, bizony, nem volt zökkenőmentes, hiszen a romokból építettük fel hazánkat, s ma új városok, gyárak, az egyre javuló életkörülmények szolgálnak bizonyosságul: jó utat választottunk!

A Pécsi Területi Bizottság közgazdasági felölésével, Kovács Endrével kopogtatunk be néhány postaszervhez, így elsőként Pécs 1. postahivatalába.

detett kommunista vasárnapon. Ebben a hivatalban 40 KISZ-es van, ők a város szé-

pítésében, parkosításában akarnak jeleskedni, no meg a hírlapterjesztésben.

Terven felül...

A múlt nyáron találkoztam utoljára a Pécsi Városi Távközlési Üzem dolgozóival. Akkor többek között megjegyeztem: a gyenge politikai felvilágosító munka következménye, hogy a javító üzemből dolgozók nem vesznek részt a munkaversenyben. Nem számítottam barátságos fogadtatásra. Tévedtem!

– Bizony, nem esett jól a kritika. De hát igaz volt! Azóta sok minden történt. A javító üzemből aktív a Társadalmunk Időszervi Kérdései Tanfolyam. Szinte mindenkinek van már szocialista munkaverseny-vállalása, s ma azon vitatkoznak, hogy három fővel alakítanak szocialista brigádot – mondja Schulteis Antal szb-titkár, egyben szocialista brigádvezető.

– Szabó Lajos karbantartónk például úgy szervezte meg munkáját, hogy tervén felül 2 db rossz számológépet is kijavított. A Vészei brigád január 28-án jelentkezett: tervükön felül még egy-két alközpont szerelést is tudják vállalni. Ugy érzem, hogy a Postás Dolgozó kritikája nyomán, de elsősorban szakszervezetünk felhívására megmozdultak dolgozóink – mondja örömmel Buzás István, az üzem vezetője. A tények igazolják szavait. Ez az üzem terven felül az új mecsek-aljai SZTK-alközpont szerelést, hálózatépítést véggezte el, úgyszintén a Mezőgazdasági Beruházó Vállalat alközpontját is átadták no-

vember végén terven felül. Felvetődhet a kérdés: mi az, hogy „terven felül”. Talán lazák a tervek?

– Szó sincs róla! Csupán jobban szerveztük meg a munkát, az anyagellátást, igaz, kaptunk a munkához egy autót is. Így aztán lehetővé vált, hogy például az Árpádtető–Fehérkút közötti 3,5 kilométeres szakaszon a huzalcsere a megadott 600 munkórán belül, határidő előtt végeztük el, s 160 órát megtakarítottunk. 4 kilométer hosszan légtárbelt építettünk a Magyartrógi úton. Ennél a munkánál 180 órát takarítottak meg az emberek. Várdai Ferenc, a kábelszerelő Kossuth szocialista brigádjának vezetője például állandóan 140–150 százalékos eredményeket produkál. Itt a városban, a Rákóczi út környékén, hálózatrövidítésre 250 órát kaptak, s a munkát 180 óra alatt végezték el – kapom a választ.

Megismerkedtünk Mayer Miklóssal, a Központi Üzem szocialista brigádjának vezetőjével is. Tőle hallottuk; a Távközlési Üzem 60 dolgozója jelentkezett a jubileumi sportvetélkedőre, a fiatalok pedig ott lesznek a Kommunista Vasárnapon is.

Tiszteletet ébresztő az is, hogy az itt dolgozók elhatározták: a Harkány határában elhelyezett bolgár katonai temető emlékművét megkoszorúzzák. (Az ott nyugvó bolgár katonák részt vettek hazánk felszabadítási harcában, s a környékén haltak hősi halált.)

14 napon belül

Már vártak bennünket a Baranya megyei Távközlési Üzemenél. Sass Aladárné szb-titkár (a központi vezetéskészítő tagja), Csáková János üzemvezető, Páhi László, az szb agitációs és propagandafelelőse.

– Nekünk is elsősorban a minőség javítása a legfontosabb. Sikertült a 100 huzalkilométerre jutó üzemidő-kicsökkentés tavaly átlag 80 percre csökkenteni. Az igazgatóság átlag 120 perc. Ezek az eredmények csak javulhatnak, hiszen a műszaki feltételek javulnak azzal, hogy decemberben kaptunk egy gépkocsit. Szerencsére ezen a télen kevés volt a zúzmara miatti hiba, de annál több volt a viharok miatti vonalszakadás – hallottam az üzem vezetőjétől. Egyébként 8 körzetmesterségünk működik megyszerte s összlétszámunk 103 fő.

Tagadhatatlan, hogy ennél az üzemenél nincsenek látványos, fényképes brigádnapiók, az eredmények, a munka szeretete annál tiszteletreméltóbb. Találkoztunk Horváth Vendellel, a szigetvári körzetmesterség szocialista brigádvezetőjével. Ő tanúsítja a fentieket.

– A vonalfelügyeletet által leadott terhelőlapokon szereplő hibákat 14 napon belül elhárítjuk. Ezt vállaltuk! S tavaly rajtuk kívül csupán egy körzetmesterségnek sikerült e határidőt betartani. Nagy dolog ez, tessék elhinni nekem. Aztán meg felajánlottuk a szigetvári tanácsnak, hogy az április 4-i ünnepségre felszereljük a városban a hangszórókat társadalmi mun-

kában. Ugy tudom, példánkat a helyiek is követték.

– Így igaz. A selyei háromszoros szocialista brigád is hasonló munkavállalást tett – bizonykodik Sass Aladárné szb-titkár. S elmondja azt is, hogy ez évben két lakott helyet szerelnek fel távközléssel, ami nem kis feladat. Sassné egyébként társadalmi munkában végzi szakszervezeti megbízatását hosszú évek óta, s ez sem könnyű, hiszen ő az üzem műszaki rajzolója. Másoktól hallottuk: ez a csupaszív asszony mennyire igyekszik képviselni a szervezett dolgozókat. (Tudom ezt róla én is, hiszen a központi vezetések ülésein felszólalásai is ezt tükrözik.) A közelmúltban fülébe jutott, hogy az egyik, Villányban lakó táviradunkás családja eléggé mostoha körülmények között él. A két kisgyermek gyógypedagógiai iskolába jár. A feleség is beteg. Sass Aladárné megbecsülte a szakszervezeti bizottságot, hogy a családnak széppé tessék a karácsonyát. A segélykeretből megzavarták a szükséges összeget. Ő maga ment cipőt, ruhát vásárolni, jutott karácsonyfára, szaloncukorra, s elutazott Villányba. El lehet képzelni, hogy milyen boldog karácsonya volt annak a táviradunkás családnak.

– Ne tessék ezt megírni, hiszen ez kötelességem volt, meg aztán úgy gondoltam, jobb ha a vásárlást is mi intézzük... – tiltakozik az szb-titkár, aki emberségből, bátorságból nemegyszer vizsgázott már kitűnően.

Falfestő postások

Komlón is voltunk. Már Pécsért felhívták a figyelmemet: feltétlenül látogassam meg a kézbesítőket. Erdemes volt benyitni hozzájuk. A terem falai mintha művészi tapétákkal lennének borítva. Szó sincs róla. Olajfestés.

– Hát többek közt ez a mi jubileumi vállalkásunk – magyarázza Rittman Márton, a kézbesítő szocialista brigádjának vezetője. – Társadalmi munkában felajánlottuk, hogy munkahelyünk széppé varázsoljuk. Van közöttük egy amatőr festő, az is segít. Kaptunk olajfestéket,

egy-két hét és teljesen elkészül a mű – tréfálkozik a brigádvezető, pedig hát meg kell vallanom, a falak festése még egy képzőművésznek is becsületére válhatna. Az szb-titkár, Vida János is tagja a brigádnak, de külön említette meg Vajda Józsefet, aki a falak festésében a legtöbbet dolgozik. Tanulmányoztam a brigád naplóját is, amelyből kitűnik, hogy ez a 15 fős kollektíva a szó nemes értelmében magatartásával, munkájával érdemelte ki a szocialista címet.

– Egy évvel ezelőtt kértük Bálint Andrást hivatalvezetőtől: adja nekünk egy összegben a negyedszázados jubileumunkat, s bízza ránk, hogy ki-kimennyit kap belőle. Ránk bízta! Így aztán Fábos Vendel a karácsonyi csúcsforgalom után kapott jutalomból csupán 1010 forintot kapott, minthogy megállapítottuk: volt némi lazaság munkájában. Viszont Szuprics Béla

kapta a legtöbbet: 1300 forintot, mert ő aztán mindannyiunknak példát mutatott. Munkaidő után rendszeresen látogatja a munkásszállásokat, s szorgalmasan gyűjti az újság-előfizetőket. A jutalom ilyen formájú elosztása után nem is vetődik fel sem az egyenlőség, sem az, hogy valamelyikünket igazságtalannul bírálták el. A brigád kollektívája dönt!

+ 100 Népszava

– Meg aztán ott van a takarékbetét-gyűjtés. 1963-ban 30 ezer forintot gyűjtöttünk, tavaly már 1 millió 300 ezer forintot. Nagy dolog ez, kérem, hiszen ráneveljük a lakosságot a takarékságra. Ja, igaz is, van még brigádunknak egy „maszek” önszorgozó pénztára is. Minden fizetéskor 20 vagy 30 forintot befizetünk az e célra fenntartott takarékkönyvbe. S ha valaki megbetegszik közülünk, vagy nagyobb kiadás okoz nehézséget, megbeszéljük és megosztjuk bizonyos összegeket. Két éve csináljuk ezt, közmegegyezésre. Brigádunk mintegy 40 ezer forintos forgalmat bonyolít le értékcikk-

ben. Egytől-egyig részt veszünk politikai oktatásban, tavaly még a Társadalmunk időszervi kérdései tanfolyamon, az idén már a pártoktatásban. Rendezünk családi esteket, ahol Szuprics Béla szakácskodik, hozzátehetem, kitűnően főzi a halászlét és a paprikáscsinkét.

Hát ennyit tudtunk meg dióhéjban e nagyszerű kollektíváról. Érdeklődtünk a Népszava példányszám-növelése felől, a válasz: április 4-re 1500-ról 1600-ra növelik a példányszámot, pedig hát országos viszonylatban is előkelő helyen áll Komló a Népszava terjesztésében.

28 nő jégszekrényt kér!

Eljutottunk Pécsváradra, ahol a postahivatal vezetője Polgár Jenő, egyben a Járási Szakszervezeti Bizottság titkára is. A jubileumi készülődés itt is már novemberben elkezdődött.

– Összlétszámunk 30, ezen belül csupán ketten vagyunk férfiak. Egyezően nőuralom van nálunk – jegyzi meg Polgár Jenő tréfásan. A járásban pedig 17 kishivatal működik, 113 postásdolgozóval.

Pécsváradon három szocialista brigádban dolgoznak, így a Raub Béláné vezette Petőfi-brigád (6 egyébként a munkahelyi bizottság titkára is), a Fábán Györgyné vezette Május 1-brigád és a Várnagy Ferenc vezette Egyetértés kézbesítőbrigád.

Tagadhatatlan, ilyen kishivatalban a verseny nem hoz olyan nagy és reprezentatív eredményeket, mint egy megyei hivatalnál, viszont itt is nagyon fontos, hogy a postai szolgáltatás kifogástalan legyen. Állítólag a helyi tanács és a lakosság meg van elégedve a hivatal munkájával.

Különlegesebben akarjuk mi is a negyedszázados évfordulót megünnepelni. Vállaltuk, hogy a Ságvári utcát – ahol a mi hivatalunk is van, társadalmi munkában parkosítjuk, virágba borítjuk. Sőt, brigádonként 24 társa-

dalmi munkaórát is felajánlottunk az utca csatornázására. A sportvetélkedőre tizen jelentkeztek. Ezenkívül van egy elképzelésünk: a három szocialista brigád segítségével felfelújítjuk a járási szakszervezeti épületet. Ezt már el is kezdtük. Igaz, Fábáné szakársó? No, csak mondja... – biztatja Polgár Jenő.

– Hát igen, szüleim Máriakeménben laktak, meg szoktam őket látogatni, s bekopogtatok a postahivatalba is. Elbeszélgetek Csizmadia Jánosné bizalmival, s így sikerült gyorsan elintézni az ott dolgozó Péter Istvánné kézbesítő segélyét is.

– Arra is gondoltunk, hogy járásunkban összesen 8 nyugdíjas van. Intézményesen szervezték tesszük látogatásokat. Nemcsak az ünnep alkalmából, hanem állandóan. Úgy vélem, a szocialista magatartás, a segíteni akarás szoros tartozéka a szocialista brigádmozgalomnak – mondja Raub Béláné, s igazat adunk neki. Sőt, még abban is, hogy bizony egy ilyen hivatalban elkelne egy jégszekrény, mert nyáron, amikor reggel intézik el a bevásárlásokat, nem tudják hová tenni a dolgokat. Tolmácsoljuk kérésüket az igazgatóságnak, megjegyezve, hogy a hivatal kétszer is elnyerte a szocialista címet.

Szavakkal nehéz leírni a látottakat és a hallottakat, de talán sikerült érzékeltetnem, hogy Baranyában lelkesedéstől csordultig telt szívvel és akarással készülnek jubilálni egy ország 25. születésnapját. Úgy érzik – fiatalok és idősebbek egyaránt –, hogy igazából 25 évvel ezelőtt születtek meg. Attól a naptól kezdve élnek, amikor is a szovjet Vörös Hadsereg az utolsó fasiztát is kiűzte hazánk területéről. Baranyában ez idő alatt új városrészeket és városokat teremtek szorgos munkáskezek. És tovább építenek, szépítenek. Mindent maguknak...

BÉRCES GYÖRGY

MŰSZAKI ÉRDEKESSÉGEK

A tranzistorok egyre nagyobb szerepet játszanak a híradástechnikában. Nagyon sok műszaki könyv jelenik meg erről a témáról. Felhívjuk a legújabbra a figyelmet: J. Fiatta–B. Almind: Tranzistorok a gyakorlatban c. könyvre, amelyben részletesen esik szó a diódákról, azok szerkezetéről, helyettesítő kapcsolásukról, a tranzistorok három alapkapcsolásáról, működésük különleges kérdéseiről, a kisfrekvenciás erősítőkről, az adóberendezés-áramkörökről, a félvezető eszközökről és azok felhasználásáról, s végül a mikro-miniatürizálásról. Magyarai Béla: Elektroncső-

atlasz c. könyvében részletesen tárgyalja a novál és dekal csövekkel kapcsolatos kérdéseket. Az utóbbi évtizedben a sok különböző felépítésű elektroncső közül a novál-csővek felhasználása elterjedt és kiemelkedő helyet foglalt el az elektronikában, de különösen a híradástechnikában. A mindennapi műszaki gyakorlat részére nagy segítség a könyv, amely a jelenleg használatos és az újabban kifejlesztett elektroncsőtípusokat ismerteti. A különböző jelölésű, de azonos típusú csövek szinte áttekinthetetlen üvesztőjében is útmutatóul szolgál. (Műszaki Könyvtár).

Írják az szb történelmét

– Szakszervezetünk Központi Vezetőségének és a posta vezérigazgatójának jubileumi felkészülésére vonatkozó felhívására szinte minden dolgozónk megmozdult. Meghirdettük a fotópályázatot a 25 év postás történetéből, s 110 képből tudtunk hivatalunkban kiállítás rendezni december 1. és 10. között. Simsa László – aki a második díjat kapta – öt fényképpel vesz részt az országos fotópályázaton. Egyébként én magam is ott voltam három képpel a kiállításon – újságolja Fábán Ferenc, a nagy hivatal szb-titkára. Majd arról beszél, hogy dr. Jádi Jánost, a hivatal helyettes vezetőjét, bízza meg a szakszervezeti bizottság: dolgozza fel Pécs 1. postahivatal szakszervezeti bizottságának 25 éves történetét.

Igenis, az eddigiekkel lelkesebben készülnek dolgozónk a nagy jubileumra. Mindenekelőtt a postai szolgáltatások minőségét akarják javítani, ugyanakkor nem tévesztik szem elől, hogy a forgalom növekedése is fontos. De ez összetett kérdés – hallottam Péter Ferencről, a hivatal vezetőjétől. Régi ismerős ő, hiszen évekig volt a területi bizottság titkára. A tb-nek és szakszervezetünk elnökségének, központi vezetőségének ma is tagja. – Ott van például

az elnökség Népszava példányszáma növelésére vonatkozó felhívása. Hírlapterjesztőink, kézbesítőink április 4-re mintegy 100-zal kívánják növelni a szaktanács lapjának olvasótáborát. De beszéljenek maguk a szocialista brigádvezetők...

Deli Jánosné, a Dózsa szocialista brigád vezetője: – Már 1969. utolsó negyedében tettünk külön jubileumi munkafelajánlást. Jelentősen csökkentek a hibák, alig akadt panasz munkánkra. A brigád családi estét rendez, ahol majd 25 év emlékeiről beszélgetünk, fehér asztal mellett.

Varga József, a Béke szocialista brigád kézbesítő brigádvezetője: Egy 14 éves árva gyerek patronálását vállaltuk, magyarán, örökre fogadtuk. A harkányfürdői szociális otthonban egy pesti nyugdíjas postás lakik. Elhatároztuk, hogy rendszeresen látogatjuk. A karácsonyi forgalomban 15 ezer képeslap árusítását vállaltuk és 22 ezerrel teljesítettük. Pedig csapatunkból ketten betegség miatt hiányoztak. (Egyébként a hivatal szocialista brigádjai 5 árva gyermeket fogadtak örökre. Például a Mecsek brigád tagjai vasárnaponként felváltva egy 1 éves kislányt visznek otthonukba, a Gabikát.)

A munka minőségi javítása

A szép, tiszta hivatal falain falújságok tanúskodnak arról, hogy a munkahelyeken dolgozók milyen feladatokat is vállaltak április 4. tiszteletére. A kézbesítőteremben egy kedves beszélgetést zavartunk meg. A 82 éves Lázár Géza bácsi, nyugdíjas postás, Höger Ferencel, a kézbesítő osztály vezetőjével beszélgetett. Hogy miről? „Tetszik tudni, én is szeretnék besegíteni a jubileumi munkaversenybe. Erős és egészséges vagyok. Számításba vesznék, s ennek örülök...”

– Levelezési kapcsolatot teremtetünk az ország többi távbeszélő-kezelőivel, mondván, hogy legtöbbjüknek csak a hangját ismerjük. A képeslapokból pedig feldiszipjuk a Távközlési Osztály egyik falát. Már érkezett is néhány Egerből és Miskolcra – újságolja Gyimesi Józsefné, a Távközlési Osztály szakszervezeti osztálybizottságának titkára. De elmondta azt is, hogy a távbeszélő-forgalom javításáért társadalmi munkában elvállal-

ták az igazgatósághoz tartozó többi központi patronálását, mert bizony, akad panasz a munkájukra. A múltkor például 6 maga Szigetváron volt, rokonai látogatáson, s egy óráskára betért az ottani távbeszélő-kezelőkhöz – segíteni.

– Amint látja, zsúfoltan vagyunk, a levegő sem valami friss. Ezt évek óta panaszkodunk. De, ha most kinéznék az ablakon, látnák, épül az új pécsi postapalota, jobb körülmények közé kerülünk, egy-két év múlva. Ünneplő kedvünket, lelkesedésünket ez még csak növeli... – mondja, s valóban, amint kinéztünk az ablakon, látnak, hogy az építők már kibújtak a földből, befejezték az alapozást. Igaz, hogy az ütemterv szerint már jóval többet kellett volna építeniük, de egy a lényeg: Készül!

A pécsi postás fiatalok is nagyban készülődnek április 12-re, amikor is részt vesznek a pártbizottság által meghir-

Postás Panni levele:

Nagymami a családban

Hányszor hangzik el fiatalasszonyok ajkáról: — Jó annak, akinél otthon a nagymami, s vigyáz az unokára. Nem kell korán reggel cipelni a gyereket az óvodába... Ha beteg, nem kell otthon maradni stb. De hallani ilyen véleményeket is: Jó annak, aki óvodába viszi a gyereket. Nem rontja el a nagymama. Szakszerű nevelést kap. A közösségi életre nevelik. Nálunk állandó a vita a gyerek miatt, mert hogy elkényeztetik, mindent megenged neki.

Ezek után felmerül: melyik nevelési forma jobb? Ez nagymértékben függ a gyermek egyéniségétől, egészségi állapotától stb. Például, ha sokat beteg a gyerek, feltétlenül előnyösebb az otthoni nevelés, de ha ún. „problémás” a családi környezet, akkor az óvodai talaj jelenti a biztonságosabb nevelést, amely neveléstudományi alapokon nyugszik. De milyen az ideális nagymama?

Egy családlátogatásomkor kaptam erre választ. Farkas néni 62 éves és 4 éves unokáját neveli. Mégpedig a menyé és fia legteljesebb melegezésére. Hogy oldja meg?

Mosolyogva felel: — Először is a nevelési problémákat mindig megbeszéltem a gyermekeimmel. Utóvégre az ő gyermekük, s ma már mások a követelmények, amit én megértek. Ha valamivel nem értek egyet, akkor azt megmondom és nyugodt légkörben megbeszéljük. Egy a célunk: helyesen nevelni a kicsit.

Bizonyos: nem minden rossz, ami régi, s nem minden jó, amit a gyermekeim modern nevelési elvnek tartanak. E két elvet kell közös nevezőre hozni. Nekem a legnagyobb segítség, hogy sokat olvasgatom a modern gyermeknevelésről szóló könyveket és belekeverek egy kis régimódi szeretetet is. Ez a jó recept!

Elgondolkodtam az okos szavakon. Mennyire igaz van. Ösztönöz törekszik arra, hogy gyermekeit segítségre legyen.

Postás Panni

KÖNYVEK AZ IFJÚSÁGNAK

Abody Béla: Mindent bele! Sok-sok kis szellemes írást, karcos, glosszát tartalmaz, sokat nevetethetünk. A humorról egyébként a szerző többek között így vall könyvével kapcsolatban: „No, persze, ez a humordolog fakultatív. (Mint a vallásoktatás). Van köztük, amit írás közben — jóféle dilettáns módjára — végignéztem, de az olvasó elkomorult. Akad, amit a világ megváltásának szántam, s az olvasóból harsány, jóízű magyaros derűt váltott ki... S ha néhány írás nem olyan borzasztóan mulatságos? Összintén szólva az élet sem mindig.”

Jefremov: Az andromédakód c. fantasztikus regényéből hasonló című színes, szélesvásznú, tudományos-fantasztikus film is készült. Az író szárnyaló fantáziája még ma is messze megelőzi korát.

Bogáti Péter: Mindenki mondja a magát c. regénye iródoma és riport egyezre. Az újságíró élményeit eleveníti fel izgalmas drámaisággal.

Az „Ezt olvastam” című olvasónapló hetedik, bővített és átdolgozott kiadása is megjelent. A naplón kívül érdekes keresztrejtvények, betűrejtvények is megoldásra várnak. A szerencsés megfejtők értékes jutalmakban részesülnek. „Szándék és valóság” cím alatt jelent meg az egyetemi, főiskolai vizsgák tapasztalatairól szóló tájékoztató. A továbbtanulók számára nagy segítség a füzet.

(B-s)

Kézikötés

Hogyan kell különféle szemeket képezni, így például egyszerű, leemelt, keretezett, szaporított, fogasztott, stb. szemeket? Egyáltalán mi az egyszerű kötés menete? **Bános Mária:** Kézikötés c. könyvében (Közgazdasági Könyvkiadó) mindenekelőtt a kezdő kötések kapnak tanácsot a fonal, a tű kiválasztására, majd a különböző kötéstéchnika alkalmazására, a kötött ruhadarabok elkészítésének menetére. Nagyon szép, új, modellre színes képi illusztrációk gazdagítják az írott szöveget.

Az utolsó fejezet a mintákkal foglalkozik, így az egyszerű csikmintákkal, szövetmintákkal, majd a domborúakkal, a csavartakkal, a keresztzetekkel, az áttört és csipkemin-tákkal. Egyszerűen olyan könyvet kapunk kézbe, hogy a

kezdő és a gyakorlott egyaránt hasznos útmutatást kap belőle, hiszen az írónak is az volt a célja, hogy alapvető szakmai útmutatást, technikai segítséget, gazdag modellt és mintaválasztékot nyújtson olvasójának.

Méhészeknek

Úgy tudjuk, hogy főleg vidéken sok postás foglalkozik méhekkel. Rájöttek arra, hogy ez igen gazdaságos, hasznos foglalkozás. Számukra igen hasznos a „Méhészek zsebkönyve”, amely mostanában jelent meg (Mezőgazdasági Kiadó). A könyv írója, illetve szerkesztője az általános kérdéseken túl kitér a méz minősítésére, osztályozására, a méhek betegségeire és mérgezésére, a különböző gyakorlati tanácsokra.

„Sportmunkáért”

Budapest összes postai KSZT-nek a tömegsportra szervezett alapszerveinek szervezői részére megbeszélést tartott a KSZT mellett működő Testnevelési és Tömegsport Bizottság. A tájékoztatóban főként az 1970. évi jubileumi esztendő sportprogramját, a SZOT és a szakszervezetünk elnökségének a tömegsportra vonatkozó határozatait, ismertették. A napirenden szerepelt — a többi között — a jubileumi év sportprogramjának az országos tömegsport versenyekkel való összekapcsolása is.

Egy másik jelentős esemény: a KSZT mellett működő Testnevelési és Tömegsport Bizottság 1969-ben végzett munkáját értékelték. Press-nayer József beszámolójából kiderült: a bizottság erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy az elnökségnek és a

KSZT-nek a tömegsportra vonatkozó határozatait megvalósítsa. Míg 1968-ban 128 csapat 2068 résztvevővel indult a rendszeres testedzésben, 1969-ben e szám 134-re, illetve 2103-ra emelkedett.

Ez utóbbi esemény hangulata mozzanata volt néhány évvel ezelőttihez képest. Az alábbiak vették át ezúttal a „Sportmunkáért” érdmet: Bor-lay Gábor (Járműtelep); Dan-ló József (HTI Szerelő); Don-nási Tibor (Hírlapüzem); Forgács Sándor (PESH); dr. Kovács Pál (Kábelüzem); Kovács Kálmán (Belváros); Nagy Ervin (Bp. 78-as posta); Pusztai Lajos (Bp. 3. posta); Szent-irmai János (Távir. Szaksz. Tanács titk.); Székely János (Járműtelep); Wollner Imre (Bp. Mikroközpont.). (V-j.)

Kezdődik a jubileumi tömegsport

Szakszervezetünk közreadta a jubileumi sportversenyekre vonatkozó irányelveket, amelyek alapját elnökségünk 1969. augusztus 28-i határozata adja a 25. éves évfordulók megünneplését illetően.

A postás dolgozók minden rétegéhez

A versenyek megrendezésének alapelvei sokirányúak, de közvetlen és legjelentősebb célkitűzésük, hogy nyújtsanak lehetőséget a postás dolgozók minden rétegének — körülönlönbség nélkül —, hogy sportolási, testedzési igényeiket kielégíthessék, összemérhessék erejüket, ügyességüket. Nemcsak szép verseny van tehát kibontakozóban, amely feltétlenül alkalmas — egyéb hasznos tulajdonságai mellett — a helyi és a postás kollektíva erősítéséhez; más hivatalk. üzemek dolgozóinak megismeréséhez. Sportszerű, vidám és baráti légkörrel alkalmas nyújtana a dolgozók kikapcsolódására, a szabadidő hasznos, egészséges eltöltésére.

A versenyek az MTS által 1970-re kiírt „Felszabadulási sportjelvény”-szerző mozgalomhoz, valamint a Munkahelyi Sportakadémiához kapcsolódva három szinten kerülnek — amint arról lapunkban már megemlékeztünk — megrendezésre. Egyrészt a versenyek lebonyolításának időpontja, még inkább tömegeket megmozgató jelentősége révén, az alapszintű versenyek felé fordul a fő figyelem.

Alapszinten a hivatalk.,

üzemek dolgozóinak és az üzemrészek egymás közötti küzdelmeinek erőpróbája értendő. Ezek a versenyek a szakszervezeti bizottságok rendezésében kerülnek lebonyolításra. Itt mindjárt meg kell jegyezni: az alapfokú versenyeket az egyes szakszervezeti bizottságok közösen is megrendezhetik. Például: az egy városban levő szakszervezeti bizottságok. Ez könnyíti, egyszerűsíti a rendezéssel járó munkát, és nagyobb tömegeket biztosít, komolyabb versenyzónák lehetőségét teremti a résztvevők számára. Nem közbömbös az sem, hogy az szb-k a helyi adottságok figyelembevételével — például a dolgozók rétegződése — és a pályák és felszerelés lehetőségeivel is számolva, önállóan határozzák meg, hogy milyen sportágakban rendezik meg a versenyeket.

Az szb-k, az alapfokú versenyek „házigazdái” biztosítják az eseményhez méltó ünnepi légkört, amelyhez az egyéni ötletek, lehetőségek gazdag tárháza kínálkozik.

Manapság — elsősorban a labdarúgó-bajnokság rendszerének módosítása, az őszi-tavaszi rendszerű bajnokság bevezetése nyomán — nagy viták folynak a „tét nélküli” veszélyeiről. Nos, ez a „veszély” sem fenyegeti az alapszintű versenyeket: a győztesek és helyezettjek díjazásáról az szb-k gondoskodnak, az eredmények alapján pedig a legjobb alapszintűeket az szb-k benevezik a TS-ek Munkahelyi Sportakadémiájára és a területi szakszervezeti szerv közép-szintű versenyére. Tehát az

alapszintű versenyek is való-gató jellegűek.

Minősítettek — alapszinten?

Az alapfokú, alapszintű versenyek eddigi, általános tapasztalatai szerint a legtöbb vita nézeteltérés a részvételi jogosság körül viharzott. A kiadott Irányelvek világosan meghatározzák a szabályokat: a versenyeken részt vehetnek a hivatalk. az üzem dolgozói és családtagjai. A családtagok által elért eredményeket külön kell értékelni.

Minősítettek — bizonyos sportágakban aktív versenyzők — is indulhatnak az alapszintű versenyeken, de csak azokban a sportágakban, amelyeket nem minősített versenyzőként íznek. Egy példa: az a postás dolgozó, aki igazolt labdarúgó, csak az alapszintű labdarúgó-bajnokságban nem szerepelhet. De akadálytalanul részt vehet az alapszintű sakk, kézilabda, atlétikai vagy más sportágak küzdelmeiben. Ez a szabály egyaránt vonatkozik a hivatalk., üzemek dolgozóinak, az üzemrészek és a szocialista brigádok egymás közötti alapszintű versenyekre is.

Kezdődik a verseny!

„Elkészülni, vigyázz, rajt!” Így indítják atlétikában a futókat. A jubileumi tömegsport versenyek alapszintű küzdelemsorozata jelenleg már a „Rajt!” előtti időpontban áll. Mint említettük: az Irányelvek meghatározzák, az alapszintű

versenyek sportágait az egyes szb-k maguk választják meg. Az „Irányelvek” egyetlen javaslat: a versenyágak között feltétlenül szerepeljen a két legalapvetőbb sportág, az atlétika és a természetjárás. Ez utóbbi versenyágban való részvételt 2—3 kiránduláson megtehető, összesen 15 km-es gyalogtúra — tehát minden korosztály számára teljesíthető feladat — jelenti.

Az alapszintű versenyeket — a középszintű és a felsőszintű versenyek mezőnyeinek kialakítása miatt is — 1970. tavaszán, legkésőbb június 22-ig kell lebonyolítani. A természetjárók tehát már ezekben a napokban hozzáfoghatnak az első túrák, kirándulások lebonyolításához, nehogy egyszerre érje a 15 km-es megterhelés a résztvevőket. Az atlétikai és egyéb versenyágakhoz is meg kell már kezdeni a felkészülést, az edzési lehetőségek biztosítását, a felszerelések összeállítását. Egészségügyi okokból is szükség van erre, nehogy a régen, vagy soha nem sportolt dolgozók külön-böző sérüléseknek — rándulások, ficam, törés, izomszakadás stb. — kitégyek, másrészt főleg a csapatjátékoknál, a csapatkialakítás munkájának is mielőbb meg kell kezdődnie. Hozzá kell időben látni a technikai munkához: a csoportbeosztások, sorsolások elkészítéséhez. A fő célkitűzés: minél több postás dolgozó és hozzátartozója vegyen részt az alapszintű versenyeken. És ezeket a felkés embereket ne érje csalódás!

(— dres)

A dobogó felé kacsintanak

A Postás SE január végén megtartott elnökségi ülésén az asztalténisz szakszervezet vezetői megvitatták a jubileumi versenyek előkészítését. A versenyek lebonyolítását a területi szakszervezeti szerv közép-szintű versenyére. Tehát az

Nem tagadja a jó lehetőségeket dr. Ligetfalvi Sándor, a férfi asztalténisz szakszervezet vezetője sem: Kiemelt szakszervezet vagyunk — mondja — és az hiszem a PSE vezetői is meg van elégedve eredményeinkkel. Főleg az egyéniekkel, amelyek nemcsak Klapár Tibor nevéhez fűződnek, bár kétségtelen, hogy elsősorban Klapár Tibor révén jutottunk országosan a Legjobb Zsoltvány Előre Szakszervezet cím birtokába. A fiatal Chikán, Gara, Bréger, a mindjártban játékosba lendülő Gárdos ma már olyan együttest alkot, amely nyugodtan „kacsinthat” a márciusban induló 1970. évi bajnokság dobogójának valamelyik foká felé. Ha ebben az évben meg csak „kacsintunk” a dobogó felé, 1971-ben határozott céljaink között szerepel az NB I-es csapatbajnokságban az első három hely valamelyikének megszerzése. Szakszervezetünkben igen komoly nevelőmunka folyik, de nem csupán a versenyeredmények érdekében. Segítjük, ellenőrizzük fiataljaink tanulását, mert ez a sporteredményeknél is fontosabb.

Mit állapított meg az említett elnökségi ülés az asztalténisz női szakszervezet munkájával kapcsolatban? Az írásos jelentés egy idézet: „A teremnevelésnek is gátat szabnak egy nagyszámú, fiatalokból álló szakszervezetnek. Az edzői létszám nem segíti elő, hogy ez a helyzet a közeljövőben megváltozzon.”

— Mi a lányokévtől teljesen külön szakszervezetet alkotunk — hangsúlyozza dr. Ligetfalvi Sándor. — A nehézségeket, problémákat azonban ismerjük. A női szakszervezet az öbudi Vihar utcában igen nehéz körülmények között dolgozik. Eredményeik így is tiszteletre méltók. Ha az elnökségnek sikerül a női szakszervezet edzési- és tornaproblémáit rendezni, akkor sokkal jobb eredmények várhatók. (V-s)

Várják az érmeiket!

A Krisztina Körüli Postaszervek Sportköre vezetőségének be-számoló közgyűlésén a Postaszervek vezetőségének vezetői megvitatták a jubileumi versenyek előkészítését. A versenyek lebonyolítását a területi szakszervezeti szerv közép-szintű versenyére. Tehát az

már visszaköltöznek saját otthonukba.

Még egy nagyon figyelemre méltó adatot is hallottunk: 1969-ban a turista szakszervezet 103 túrát vezetett „Házának díszkertjéi” címmel. Bár 1969-ben csupán 59 túra lebonyolítását tervezték, ez a száma a valóságban 142-re emelkedett. Míg 1968-ban 881-en, 1969-ben 1032-en vettek részt a túrákon. Ezeket az eredményeket — véleményünk szerint — külön elismerés illeti a sportkör vezetői és természetesen a szakszervezet irányítói, szervezői, lelkes társadalmi dolgozói.

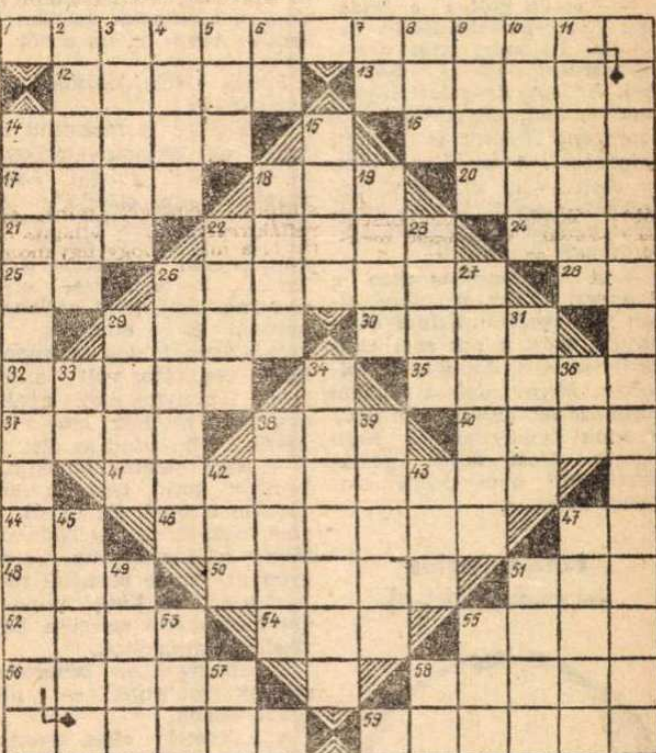
Végül szó esett az 1970. évi tervekről. A jubileumi sportversenyekről az eddigiektől is nagyobb létszámmal igyekezünk részt venni a „Krisztina”, sőt egy kosárlabda szakszervezet létesítését is tervezték. Megválasztották újabb két évre a sportkör vezetőjét. Elnöki tisztségét Csere Györgyöt választotta a tagság. (— dres)

SPORTHÍREK

— Kapócsak a versenyzői pályafutásukat abbahagyott Postás sportolók. Benkő Lajos, a kitűnő kerékpáros alig, hogy bejelentette kerékpárjának szegre akasztását, már jelentkezett is érte a Magyar Kerékpáros Szövetség. Felkérte Benkőt, hogy nyújtson segítséget a kerékpáros utánpótlás nevelésének szakmai munkájában. Benkő szívesen tett eleget a kérésnek: — Így legalább nem kell a sportágtól teljesen elszakadnom — jelentette ki.

— Még szerepelt a PSE elnökségének legutóbbi beszámolójában Börtös Jenő, a sokszoros válogatott és bajnok tornász neve. A beszámoló azok között említette, akik 25 éven keresztül hűségeseke voltak — edzői minőségben is — a Postához. Sajnos, Börtös ekkor már súlyos beteg volt és február 4-én, 55 éves korában elhunyt. Nagy részvétellel kísérték utolsó útjára a PSE, a magyar tornasport barátai.

KERESZTREJTVÉNY

VÍZSZINTES: 1. Francia író, a felvilágosodás nagy alakja. Híres mondása idezénének első része. 12. Tiszta sülly. 13. Ifjúsági szervezet volt. 14. Leánynev. 16. Irodalomtörténész, tudós, gyakran tart előadást a rádióban (László). 17. Hold. 18. Széptevés. 20. Pite betűi, keverve. 21. VLE. 22. Letapos. 24. TEÉ. 25. Idegen köztűz. 26. Azonos a vízszintes 22-vel, csak másképpen. 28. Néma kín! 29. Becézett leány. 30. Még egy becézett leány. 32. Úszonát. 35. Folyó melletti terület. 37. Fígura. 38. Kérdőnévmás. 40. Francia megye. 41. Játészó. 44. Parányi állat (az első kocka, kettősbetű). 46. Karimába. 47. Paripa. 48. Csigaféle. 50. Azonos nevű fiúk. 51. Fájdalom. 52. Vívóműszó. 54. Csőféle. 55. Beszél. 56. Égtáj. 58. Szín. 59. Vidám versike.

FÜGGŐLEGES: 2. Eredt. 3. Nagy német lírikus. 4. Vulkan. 5. LTA. 6. Régi játék fele. 7. Összevont német előjárszó. 8. MAB. 9. Friss? 10. A kikirics teszt. 11. Északi nép — többes számban 14. Az idézet második része. 15. Gaz. 18. Szíresznő (Margit). 19. Bacilus. 22. Felemel. 23. Énekhangok. 26. Tokok. 27. Beoszt? 29. Muskotály része. 31. Tino betűi, keverve. 33. Tagadósó. 34. A rejtvényben szereplő mon-

dás megalkotója. 36. Kötőszó. 38. Halálos szer. 39. A függ. 42. Összeadás száva. 43. ABK. 45. Katonaféle. 47. Leánynev. 49. Rész a hírszékenységnél! 51. Anyag. 53. Idegen helyeslés. 55. Régi nép. 57. Fordított dísz. 58. BO.

Beküldendő: vízszintes 1. (folyt. függ. 14.) és a függőleges 34. Beküldési határidő: március 15.

A januári lapban megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes 1. Az udvari ember. Függőleges 14. Hétköznapi és csodák. 16. William Blake. 18. Anatole France.

Könyvtudományi nyertek: Ihász Gyula (Budapest). Koltány József (Eger). Kovács Jenő (Győr). Margit Lajosné (Budapest). Rácz Anna (Törkeve).

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztő a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: Bérces György
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András utca 13.
Telefon: 429-777
Kiadja a Népszava Lapkiadó Vállalat. Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-819.
Felelős kiadó: Gábor Márton, a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója.
Terjesztő a Postások Szakszervezete Szikra Lapnyomda, Budapest

Reményekkel telve lépett be a postára 1941 nyarán Füzesi Gyula. A Távirádán kezdte táviratképzését. Fiatalkori energiája elég volt a munkára, mégis hamarosan elhervadtak az illúziók. Ennek nem is az a szigorú fegyver volt az oka, hanem a szünet nélküli robot — mondja Füzesi szakértő, a múltira visszaemlékezve.

A szolgálati körülmények rendkívül nehezek voltak. Naponta 9 órát kellett dolgozunk — idézi. Hetenként háromszor délutánosok voltunk, a szolgálat 15 órától 24 óráig tartott. Az első indítás 6 órakor volt, de már háromnegyed 6-kor vigyázban állva kellett a csoportvezetőnél jelentkezni. Csak minden ötödik vasárnapon remélhettünk szabadot. Előző napon mindig szurkol-

sági munka, látástól — vakulásig.

— 1944-ben változás következett be a postai munkában. Ekkor átkerültem a Krisztina központba, a vonalépítő csapatba. Az ostrom is és a felszabadulás itt ért. Módomban volt megismerkedni a táviradai munkával. A felszabadulás előtt a központnak több hálózati építő csoportja volt. Kézikocsival húztuk — vonszoltuk a budai hegy-völgyes területen a nagy számszoros-ládát, az építőanyagot. Az itt dolgozók mégis örültek, mert a vidékiekkel szemben, ha nem követték el hibát, egész éven át dolgozhattak. Ha igen, mehetett a munkakönyvéért — ennyi volt a felmondás. A vidékiek munkásszállása a Retek utcában egy pincében volt, emeletes ágyakkal és lóporróccal. Ez volt az 1945 előtti életünk rövid vázlata — fejezte be visszaemlékezését a mai hálózati elvárás-jelölő, Bódi János vezető kezelő.

Rettegett postamesterek...

— Érdekes körülmények folytán lettem postás — így kezdte visszaemlékezését Vas-

di János vezetőfőellenőr, a Budapest 132. hivatal vezetője. 1927. májusában a balaton-

lelei postamester megkérdezte: nem akarok-e postás lenni? Igenlő válaszaomra elszegődtem táviratképzésbe. Így kezdődött 43 éves postai szolgálatom.

— Még abban az évben, hi-

vatali kisegítőként alkalmaztak és e minőségben dolgoztam 1930-ig. Ekkor a hivatal el kellett hagynom, mert leteremt a kiadói vizsgát. Időközben a hivatalhoz más postamester került, aki csak női kiadókra volt hajlandó alkalmazni. Hivatali kisegítőként még csak maradtam, de fizetett alkalmazottnak már nem. Ennek oka: a női kiadónak nem fizettek annyit a postamesterek, mint a férfiaknak. A nőket pedig sok helyen, mint akkor a balatonlellei hivatalnál, a háztartási munkák végzésére is használták. A férfi kiadók részére is találtak a postamesterek itt-ott magánmunkákat. En persze ezeket sohasem vállaltam. Ez volt az oka, hogy 1930-tól 1938-ig többször is felmondtam. A postamesteri képzéstől ugyancsak kötelesek voltak dolgozni a háztájiban. Ezt a nehéz helyzetet szüntette meg a postamester és a postamesteri alkalmazottak állami szolgálatba vétele 1947-ben. A jogi helyzet gyökeres megváltozása természetesen nem követte szorosan a tudati változást.

Jankovich Lajos

Meglepetések és balesetek

Nagy eredményről számolhat be a Posta Központi Jár-műtelep munkavédelem tekintetében: a veszedelmes ólom-ártalmat sikerült visszaszorítani. 1968-ban 15 embert tett 400 napra keresőképtelenné a veszélyes anyag. 1969. ben az időszakos szűrés csak öt emberrel talált ólommérge-zést. A csökkenés valóban jelentős. Akkor is, ha ebből az öt is sok.

Minek tulajdonítható az eredmény?

— Először is megszünt nálunk az akkumulátorbontás — válaszol Juhász László munkavédelmi előadó. — Azután korszerű elszívó berendezést szereltünk fel. És végül, de nem utolsósorban, sikerült beszerezni olyan respirátorokat, amit hajlandók hordani is az emberek. Ez utóbbi igen fontos szempont. Mert respirátor volt azelőtt is. De többnyire csak nyakba akasztva hordták, ami vajmi kevésbé (?) védett az ólomtól.

— Nem bírták felvenni, a kemény gumi irritálta, megfestette a bőrt. Ez az új — amelynek ölelét az Akkumulátorgyártól szereztük — nagyon drága, de reméljük meg-fel-el a célunk. Ennek minden-nél mérvadóbb mércéje, hogy viselik a munkások.

— És, ahogyan az ismertető számok mutatják — nem hiába viselik.

A balesetek ellen azonban még nem találták fel a megfelelő „respirátort”.

— Sajnos nem — bólint Juhász László. — Nem is igen dicsekedhetünk. 1968-ban 61, tavaly 59 három napon túl gyógyuló sérülés volt a jármű-telepen. És ami a leginkább elgondolkodtató, ezen belül 12-ről 20-ra szaporodtak a közúti balesetek.

Az országos emelkedéstől tehát a járműtelep sem mentes. Ami részben összefügg a munkaerőhiánnyal.

— Magunk indítunk gépkocsivezető tanfolyamokat. A szűkös többnyire úgy hozza, hogy a jogosítvány megszerzése után rögtön a forgalomba kell küldeni őket. S nem egyszer már a garázsban karamboloznak. A fiatalokkal gyakran együtt jár a megmondolatlanság is. Azután a fegyelmelatlanság is baleseti forrás lehet. Előfordul például, hogy az új munkatársaink csak a levlétszerevények ötven százaléka után írják ki, hogy hamarabb végezzenek. Hasonló megmondolatlanság — vágtnak, a megengedettnél gyorsabban hajtanak. Sietnek, nem adják meg a kötelező elsőbbséget. És így tovább.

A közúti közlekedés biztonsága jegyében rendezett KRESZ-vetélkedőt a forgalmi osztály tavaly. A legjobb versenyzők jutalmat kaptak. S bár az eredmény a statisztika-

ból nem olvasható ki, a vetélkedőt ismét megtartják.

A balesetek visszaszorítása ugyanis szisztematikus, kitartó munkát követel. Hiba lenne egy-egy akcióval máris lemérhető sikert várni. Nem beszélve a sok „meglepetésről...”

— Tavaly átépítették a bejárati kapukat, mert már nagyon rozoga volt. Később is ellátták. Ez lett a veszte egyik munkatársunknak, aki úgy megbotlott, hogy összetörte a térdkalácsát. Hat hónapig volt betegállományban. Hát ki hitte volna, hogy egy új kapu is baleseti veszélyt hord magában? — meddél a munka-védelmi előadó.

— Tőlünk, munkavédelmi-sektől mindig azt kérdezik, mit teszünk az ismétlődő balesetek ellen? Hát nekünk tavaly nem volt két egyforma sérülésünk — teszi hozzá.

A balesetek lefolyása valóban különböző. Az okok azonban már kevésbé változatosak. Megmondolatlanság, vigyázatlanság, fegyelmelatlanság a ludas a sérülések többségében.

— Az oktatáson mindig el-

hangzik, hogy a gyűrű veszélyes ékszer, munka közben. Egyik fiatal szaktársunk egy újat áldozta fel emiatt. Csak utólag jutott eszébe; e figyelmeztetést többször is hallotta.

Ezeket az eseteket kell minél szélesebb körben, a maguk elrejtett múltjában ismer-tetni. A sok helyütt és sokszor formális munkavédelmi okta-tást, az élet szolgálta szomorú példák közel vinni az emberekhez. Minden egyes karambol, csúszás, botlás stb. felhívja a továbbiak elkerülésére, megelőzésére.

Bizonyos, hogy e tekintetben van még tennivaló. Ekv-re szóló feladatok módszeres, szívszó megvalósításától várható, hogy az ólomártalom leküzdéséhez hasonló sikerről adhasanak számot a Jár-műtelepen.

De az is bizonyos, hogy ehhez kevés, ha csak a szakszervezeti bizottság és a munka-védelmi előadó tőlünk magának a feladatát. A balesetek elleni küzdelemnek épp. úgy közügyé kell válnia, mint az ólomhádúzetnek.

(Lukács)

Népszavaterjesztés — a 114-esben

Nem tartozik riportunk témájához, de azért hadd mondjam el az enyhén szőke furcsa bevezetőt. Megmutattam a 114-es számú hivatali hírlaposztály vezetőjének újságíró igazolványomat és elmondtam, hogy a Népszava terjesztéséről szeretnék információt kapni. Ezt már több körülményben megtettem és mindenhol készségesen álltak rendelkezésemre. Valóban, sok titkolnivaló ebben nincs. O mégis több helyre telefonált engedélyért, majd annak birtokában kiiktattott: „De csak azt írja, ami a hivatal véleményével megegyezik.”

Javaslatát nem fogadtam meg. Nem hiszem, hogy más lenne az ő érdekük, mint a miénk, de úgy gondolom, hogy egy szakszervezeti lap akkor is eleget tesz feladatának, ha nevet nem egyezik álláspontja „a hivatal véleményével”.

A 114-es hivatali terjesztési köre az I., II. és XII. kerületre terjed ki. E földrajzi leírás már meghatározza gondjainkat is; minél távolabbi tájra kell a lapokat kézbesíteni, annál kevésbé sikerül kézbesítő kapni. Amikor ott járunk, éppen egy idős bácsi méltatlankodott a rendszertelen lapkézbesítésért. Ha a jövőben is így lesz, megszünteti az előfizetést. Sajnos, biztos megnyugtatót nem kaphatott, mert a kézbesítő helytállása nem általános. Van, aki évek óta szorgalmasan ellátja feladatát télen, nyáron pontosan viszi a lapot, és van olyan, aki az első hóvihartól, esőtől megretten. Pedig a hegyvidéken pótj is jár kézbesítőnek, sőt a hírlapterjesztő üzemtől 5000 forint jutalmat kaptak a nehéz körülmények között dolgozók.

Ennyit az általános helyzetről. És ezen belül a Népszava? Februárban 8815 előfizető volt, s ez a szám 60-nál kevesebb, mint a múlt évi átlag. Beszéltek azokkal, akik megszüntették az előfizetést, keresték okát a lemondásnak. Néhányan más lap olvasására tértek át, a többség azonban a hiányos kézbesítéssel indokolta a lemondást.

A hivatalnál minden lap „édes gyermek”, és a Népszava sem élve az előfizetés terjesztésében kivételzett helyzetet. Sőt, bizonyos szempontból hátrányban van. Egyes újságok ugyanis, így a Népszabadság, nyomtatványt küldenek különféle kérdésekkel az előfizetést megszüntető előfizetőkhöz. Tehát a kiadói feladatok foglalkoznak az olvasókkal, és bizonyára jó néhány panaszt orvosoltak, olyanokat, amelyeket az olvasók kifogásoltak. (Ezt talán a Népszava kiadója is megtehetné!)

A helyi szakszervezeti bizottságnak is akadna feladata. Tagjainak, aktivistáinak szakszervezeti munkaként adhatná ki a Népszava népszerűsítését. Ha szakszervezeti ügynek tekintjük központi napilapunk olvasótáborának bővítését, akkor ezt végezzük mozgalmi feladatunként.

Betegek helyett is

Az influenzajárvány, sajnos, a postás dolgozókat sem kíméli. Egyre-másra olvassuk a vidéki lapokban, halljuk a rádióban — főleg vidéken — hogy a postás nem kopogtat az ajtón. Az is igaz, hogy néhány órával később, vagy másnap egy új postás jelentkezik, elnézést kér az ügyféltől, s elmondja, hogy szaktársa influenzával fekszik.

Ilyen időszakban bizony a megfoglyatkozott létszámnak kell ellátnia a postai feladatokat, nemcsak a kézbesítés területén, hanem a telefonközpontokban és a különböző postai üzemekben is. Bizony, van úgy, hogy az egészségesek 2-3 ember munkáját is végzik, nem csoda, hogy fáradtan térnek munkák után otthonukba.

Köszöntsük azokat, akik a betegek helyett is helytállnak (béresek)

Besenyi Miklós főtitkárunk a Japán Postások Szakszervezete meghívására, tanácskozássra, tapasztalatcserére Japánba utazott. Színtén meghívásra Ausztráliába is ellátogat.

Februárban dr. Csanádi György közlekedés- és postaügyi miniszter és Karel Hoffmann, a Csehszlovák Postai és Távközlési Szövetségi Bizottság elnöke minisztere tárgyalt a két ország postai és távközlési együttműködéséről, majd az ezzel kapcsolatos egyezményt aláírták. Az egyezmény szerint 1971 végéig a két ország között korszerű mikrohullámú összeköttetést létesítenek. A tárgyalásokon számos problémát rendeztek, s ezzel hozzájárultak a két ország közötti postai és távközlési kapcsolatok fejlesztéséhez.

A csornai postások az elmúlt év utolsó három hónapjában száznál több új napilapelőfizetőt gyűjtöttek.

Az egri és a füzesabonyi járás postás kézbesítői Egerben tanácskoztak többek közt a hírlapterjesztésről, a jubileumi munkaversenyről.

Tavaly októberben Váncsod községben, a 21 éves Méhes Júlia postahivatalvezető-helyettes F. Zsigmond bestiális módon, előre megfontolt számdékkal meggyilkolta, s a hivatal pénztárát kirabolta. A Hajdú-Bihar megyei bíróság január végén ítéletet hozott, s F. Zsigmond fiatalkorú vádlottat hét és fél évi szabadságvesztésre ítélte.

Túl az 1 milliárdon

Ma már ismeretesebb a postai sajtóterjesztés 1969. évi végleges terjesztési eredményei, így módunkban áll néhány fontosabb adatot közölni.

1969-ben 1 milliárd 16 millió hírlapot és folyóiratot terjesztett a posta. 32 millió 600 ezerrel emelkedett a terjesztett lapok száma az előző évhez képest. Hazánkban egy lakos átlag 128,80 forintot fordított 1969-ben sajtóra.

Az előfizetések száma — számos gátló körülmény elle-

Hazánk negyedszázados felszabadulásának jubileumi programján belül kerül sor június 28-án Szombathelyen a XIV. vasutas, postás, közlekedési, szállítási fiatalok országos béketalálkozójára. Mintegy 12 ezer ifjú 11 különvonalon utazik majd az ország minden irányából a dunántúli városba.

Felhívjuk a figyelmet: a KISZ-szervezetek, az ifjúsági és KISZ-brigádok, szakmunkástanulók, fiatal újtók a hagyományokhoz méltóan készüljenek a találkozóra, a nagy évforduló megünneplésére, vegyenek részt munkájukkal, kiállítás tárgyaikkal a találkozó rendezvényein.

Pécsen postatörténeti kiállítást rendeztek. A megnyitó alkalmával tették le hivatali esküjüket a postaforgalmi tagozatos szakközépiskola első osztályos növendékei.

Ünnepélyes tanévzárót tartottak a Budapest 100-as postapalotában, az oktatási központ új otthonának nagyertermében, ahol január 30-án a felsőfokú postaforgalmi egésznapos tanfolyam 58 hallgatója előtt értékelték a tanulmányi munkát. Az ünnepségen megjelent Kóczián András, szakszervezetünk alelnöke, s a legjobb tanulóknak, az eredményes társadalmi munkát végzőknek jutalmakat adott át. Lagner Katalin lengyelországi és Percz Mária belföldi jutalomútlásban részesült, míg Stubán Endréné, Buna Konstantinné könyvjutalmat kaptak.

Tiszadörögman népház épül, amelyben a posta is helyet kap. Gelejen egy 100 ezer forintot beruházásból készülő épületben helyezik el az új postát.

Miskolc 2. sz. postahivatalban korszerű bélyegszáutomatát helyeztek üzembe.

Az elmúlt év második felében a HTI belföldi kezelési osztályának 17 kezelője kapott dicséretet az előfizetőktől udvarias, gyors, segítőkész kapcsolásért.

Az élővilágnak különleges és csodálatos élővilága a gombák világa. Az emberben felvetődik: ellenség-e, vagy jó barát? Melyik ehető és melyik mérgező? Bizony, ha nem kapunk választ, könnyen ellenségünkkel pénzért kirabolta. A Hajdú-Bihar megyei bíróság január végén ítéletet hozott, s F. Zsigmond fiatalkorú vádlottat hét és fél évi szabadságvesztésre ítélte.

Túl az 1 milliárdon

Ma már ismeretesebb a postai sajtóterjesztés 1969. évi végleges terjesztési eredményei, így módunkban áll néhány fontosabb adatot közölni.

1969-ben 1 milliárd 16 millió hírlapot és folyóiratot terjesztett a posta. 32 millió 600 ezerrel emelkedett a terjesztett lapok száma az előző évhez képest. Hazánkban egy lakos átlag 128,80 forintot fordított 1969-ben sajtóra.

Az előfizetések száma — számos gátló körülmény elle-

225 ezer bélyeggyűjtő

Ennyi tagja van jelenleg a MABEOSZ-nak. Tehát a bélyegkiadás széles társadalmi réteget érint. Dr. Palotás Magda postavezérigazgató-helyettes február 19-én tájékoztatta az újságírókat az idei bélyegkiadási tervekről, arról, az idén a korábbiaknál kevesebb bélyeg bocsátanak ki, és a mennyiség növelése helyett a színvonalra törekkeznek. 1970-ben csupán 71 bélyeg bocsátanak ki, amelyeknek értéke összesen 201 forint lesz. Február végén jelenik meg az autótörténeti bélyeg-

sorozat. Hazánk felszabadulásának negyedszázados évfordulójára szép kivitelű bélyegblokkot bocsátanak ki, folytatják a festményesorozatokat kiadását. Két értéket jelentenek meg a Lenin centenáriummra, de szép lesz a megjelölt magyar ötvös- és ékszművészeti sorozat. Már készülnek a Budapest 71. Nemzetközi Bélyegkiállításra, amely fővárosunkban kerül megrendezésre 1971. szeptember 4-12 között, a magyar bélyeg fennállásának 100 éves jubileumára. (B)

va néztük a vasárnapi kitért, mert a legcsekélyebb mulasztástért megvonják a szabad időt.

— Két év múlva a Budapest 2. sz. postahivatalba kerültem. Itt már, mint üzemi próbaszolgálatosként dolgoztam. Ez egy árnyalattal jobb beosztás volt, még akkor is, ha hetenként 70 órát is kellett dolgoznom. A segédviszti vizsga után — az akkori szabályoknak megfelelően — engedélyt kértem a továbbtanulásra. Nem kaptam!

— A felszabadulás után a Budapest 72. sz. postahivatalban jelentkeztem. Szívesen fogadtak, mert a sok rom eltakarításra várt. Azóta is itt dolgozom. Megszűntek a régebbi korlátozások, az érettségi vizsga után letehettem a tisztviszgi vizsgát. Most mint postafőfelügyelő a vizsgálati csoportot vezetem.

Földművelés — postásokkal

— A postai pályafutásomat olyan postai intézménynél kezdtem, amely ma már nincs: postaállomáson. Ez adta a mindenfajta postai szállításhoz a károl-kocsikat a megfelelő igaerővel és hajtókkal. Mi fogatosok voltunk a posta leggyorsabb közlekedési, 400 —500-an voltunk állandóan. Szolgálatra naponta fél 6-kor jelentkeztünk. Egy perc késés már a jegyzőkönyvbe került. A munka befejezésére már nem voltak ilyen kényesek. Előfordult, hogy a budai hegyvidékről a kocsi esti 11 órára került vissza, túlórárt nem kaptunk. A postának akkor a takarmányszükséglet részbeni biztosítására Székesfehérváron földje is volt. A személyzet egy részének kötelező volt az ottani mezőgazda-